அவதாரிகை.

உலகத்தில் எல்லா ஜீவர்களும் துக்கமென்பதின்றி யெப்போதும் ஸுகமா யிருக்கவேண்டுமென், தன் ஸ்வபாவ மல்லாத ரோகாதிகளை நீக்கி யெப்போதும்போல் ஸுகமா யிருக்கவேண்டு மென்பதுபோலக் கோருதலாலும், யாவர்க்கும் தன்னிடத்திலேயே அத்தியந்த ப்ரீதி யிருப்பதாலும், ப்ரியம் ஸுகத்தினின்றி யுண்டாகாததாலும், நித்திரையில் ஒன்றுமின்றியே ஸுகமா யிருக்கு மனுபவத்தாலும் ஸுகமென்பது தானாகவே யிருக்க, இதனை யறியாது அஞ்ஞானத்தாலேயே அபார ஸம்ஸாரத்தி லுழன்று, ஸுகந்தரும் மார்க்கம் விட்டு, இகபர போகாதிகளை யடைதலே ஸுகவழி யென்று ப்ரவிருத்திக்கின்றனர். ஆனால் துக்கமற்ற ஸுகம் கிடைக்கிறதில்லை. இதனை நேர்வழி காட்டவே ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீ சங்கராசார்ய வேஷம் பூண்டு இஸ்ஸுகத்தின் பெருமையைச் சாதிக்கும் வேதாந்தத்தின் ப்ரஸ்தானத்ரயங்களுக்கும் பாஷ்யம் செய்து வழி காட்டி நடந்துங் காட்டினர். அவற்றைப் பார்த்தலிலச பாத்தராய அதி தீவிர சுமேகசுக்களான முமுக்ஷுக்களுக்கவை பயன்படாமையின் அவற்றினந்தரங்கத்தை யிந்த விவேக சூடாமணி க்ரந்தத்தால் வெளிப்படுத்தி முமுக்ஷுக்களுக்கு வேண்டிய விஷயங்களை ஸவிஸ்தாரமாய்க் கூறி நேர் மார்க்கங் காட்டி யிருக்கின்றனர்.

இதில், மனுஷ்ய ஜன்மம் கிடைப்பது துர்லப மென்றும், அதனால் தன் ஸ்வபாவ மோக்ஷானந்த மடையப் ப்ரயத்தனம் செய்ய வேண்டு மென்றும், ஞானத்தாலேயே மோக்ஷ மென்றும், ஞானம் விசாரத்தாலேயே வருமென

றும், அதற்கு குருவை யடையவேண்டு மென்று குரு
லக்ஷணம், சிஷ்ய லக்ஷணம், குரு ஸேவையையுங் கூறிப்
பின்னும், சுகமடையத் தன் பிரயத்தனமே முக்கியமென்,
றும் வாக்ய மாத்திர ஞானத்தால் [illegible] கிடையா தென
றும் சிரவணாதி விசாரமே மோக்ஷ ஸாதனமென்றும் [illegible]
பித்து, சரீரத் திரயங்களும் அவைகட்கு அப்பால்
'அகம்' எனும் [illegible] அவைகட்கு விலக்ஷணம் அனாத்
மாவில் ஆத்ம புத்தி பண்ணும் அஞ்ஞானத்தால் வந்து
ஞானத்தால் நாசமா மென்று சிரவணாதிகளும் [illegible]
மன அகத்தில் செய்யும் [illegible] விசாரத்தால் அசாரத
திரயங்களான பஞ்ச கோசங்களையும் [illegible]
தனி இவைகட்கு விலக்ஷணமாய், ஏகமாய் ஹிருதயத்
தில் 'அஹம்' என்றிருக்கும் தத்துவ [illegible] ஆத்
மாவை முதலிய [illegible] பிரித்துக்
காணும் மனனத்தையும், 'தத் [illegible] பதார்த்தமான நாம
ரூபப் பிரபஞ்சப் பிரஹ்மம் [illegible] அவ்வுபாதி நீக்கத்
தையும், 'தம்' பதார்த்தத்தையும் அவ்விரு பதார்த்தங்
களான ஆத்ம பர ஐக்கியத்தைத் தெரிவிக்கும் "தத்துவ
மஸி" மஹா வாக்கியத்தின் [illegible], இந்த 'அஹம்
பிரஹ்ம' மென்றிருக்கும் [illegible], அங்ஙன
மிருக்கினும் பூர்வ வாசனைகள் [illegible] திடம் பெறுதலைத்
தடை செய்யுமென்று [illegible], அங்ஙனமான அகங்
கார வாசனை இதன் விருத்திக் [illegible]
வாசனைகளையும், இவை [illegible]
திருத்தி நிரந்தரம் [illegible] செய்யும் 'அஹம்
பிரஹ்மம்' பிரஹ்மமே அஹம் எனும் [illegible] சத்திய'
ஆனந்தாகார விருத்தியைக் கிளப்பு [illegible] தி, யோகம்,
தியான மென்னப்பட்ட ஆத்மானுசந்தானமாகிற நிதித்
யாசனத்தையும்; இங்ஙனம் ஹிருதயத்தில் [illegible]
மத்தை நட்டு, அரணி, தயிர் இவற்றில் அக்கினி, வெண்ணெ
யை வெளிப்படுத்துவது போலப் பிரயத்தனத்தில்
தாரைபோல நிரந்தரம் செய்யும் பிரஹ்மாப்யாச மதன

பலத்தாலாவிர்ப்பவிக்கும் சஹஜ நிர்விகற்ப சமாதியால் பிரயத்தனமின்றியே அகம் புறமெங்கும் எல்லாக் காலமும் ஏகமாய்ப் பிரகாசிக்கும் அபரோக்ஷப் பிரஹ்ம சாக்ஷாத்கார ஞானானுபவம் ஸித்தியாகும். அதனால் அஞ்ஞானவானது ஹிருதயக் கிரந்தியும், ஸம்சயங்களும், கர்மங்களும் நாசமடையும். அகண்டானந்த முக்தி சித்தியாம். என்று சாதனத்தேகாடி மாதிரியையும்; இதில் பேத விகற்பங்களொன்றுமில்லையென்பதையும், இதனை யடைதலே புருஷார்த்தம், இதனை யடைந்தவனே ஜீவன் முக்தன், பரோக்ஷ ஞானியன்று என்று ஜீவன் முக்தன் லக்ஷணம், அவனது கர்மத்திரய நிவிர்த்தி, இந்நிலை யடைந்த சிஷ்யனது ஸ்வானுபவம், ஜீவன் முக்தனது தேகாந்தரணம் அவனடையும் விதேக கைவல்யம் புனரா யவர்த்தியின்மை என்னுமிவற்றால் இருவித முக்தியான சாக்ஷாத்காரத்தையும், இவைகளை யனுசரித்த அனேக விஷயங்களையும் குரு சிஷ்ய சம்வாதமாய், விஸ்தாரமாகக் கூறியிருக்கின்றனர். அனந்தானுபவ மடைவித்தற்கு இதனைப்போல விஸ்தாரமாயக் கூறியுள்ள கிரந்தம் வெகு துர்லபம். ஆசார்ய கருணையாலிதனை யனுக்கிரகித்தனர். இஃது பிரஹ்ம ஸ்ரீ [illegible] சாஸ்திரிகளவர்களால் அதி சுலபமான தமிழ்க் கவிதைகளாக வெகு நேர்த்தியாய் முன்னமே தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட் டிருக்கின்றது. நாமு மதனைத்தேனோ டனேக ரூபங்களாகச் செய்து வைத்திருக்கும் ஓர் மிட்டாயில் அவரவர்க் கிஷ்டமானதை வாங்கிக் குணதோஷம் பாராதுண்டு அவ்வோர் மிட்டாயின் ரஸத்தை விவேகிக ளனுபவித்து சுகிக்கின்றனரல்லவா!

அவதாரிகை முற்றும்.

ஓம்

பரப்பிரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ விவேக சூடாமணி.

அகமெனு மூல வவித்தையை யகன்றிட
வகமக மாக வல்லும் பகறு
வகமொழி ரத்ம தேவன் பதத்தினி
லகமகிழ் வாக வனிசம் ரமிக்கவே.

குருஸ்துதி.

அதி தீவிர மோக்ஷாதிகாரிகள் கஷ்டப்படாமல் சுலபமாகத் தானே யறிந்து அமிர்தத்வத்தை யடையத் தயையினால் வேதாந்தார்த்தங்களின் ஹிருதயத்தை விஸ்தாரமா யிவ்விவேக சூடாமணி கிரந்தத்தால் வெளிப்படுத்தி சிவ சொரூபமாய்ப் பிரகாசிக்கும் ஜகத் குரு ஸ்ரீமத் சங்கர பகவத் பாத சரணாரவிந்தங்களில் என் ஹிருதயாரவிந்தத்தை யென்றும் ஸமர்ப்பிக்கின்றேன்.

நூல்.

ஸகல வேதாந்த ஸித்தாந்தங்களுக்கே கோசரராயும் இதரப் பிரமாணங்களா லறியப்படாதவராயும் விளங்கும் பரமானந்தமய ஸ்ரீ கோவிந்த சத்குருவுக்கு நமஸ்காரம்.

ஜீவர்களுக்கு மனுஷ்ய ஜன்மம் கிடைப்பதே வெகு துர்லபம். அதில் புருஷனாய்ப் பிறத்தலும், அதிலும் பிராஹ்மணனாதலும், அதனில் வேதமோதும் வைதிக

தர்ம மார்க்கத்தில் நடத்தலும், அதனிலும் வித்வானாத லும், அதனில், ஆத்மா னாத்ம விசாரம் பிறத்தலும், அத னிலும் ஸ்வானுபவ க்ஞான மடைதலும் மிக வருமை. அந்த ஞானத்தால் பிரஹ்மாகாரமாக விருக்கும் மோக்ஷ மானது அனந்த கோடி ஜன்மாந்தரங்களில் செய்த சுகிர் தங்களா லன்றிக் கிடையாது. இவைக ளெல்லாவற்றை யும் கிரமமா யடையா விடினும் ஈசுவரானுக்கிரக காரண மாய் அருமையான மனுஷ்யத்வம், புருஷத்வம் மகாத் மாக்களின சங்கம் என்னும் இம்மூன்றுங் கிடைக்கின் மோக்ஷமடைய இதுவே போதும்.

எத்தவத்தாலோ ! கிடைத்தற்கரிய மனுஷ்ய தேகம் பெற்று, சுருதியி னர்த்தங்களை யறிவதற்கேதுவான புரு ஷத்துவ மடைந்தும் அசத்தான தேகாதிகளி லபிமானத் தால் தன் மயமான சாசுவத மோக்ஷத்தை யடைதற்கு எத்தனஞ் செய்யாத மூடன் ஆத்ம ஹத்தி (தற்கொலை) செய்தவனாவான். அவனினும் மூடாத்மா எவனிருக்கின் றனன் ?

சாஸ்திரங்கள் படித்தாலும், தேவபூஜை பண்ணி னாலும்,கர்மங்கள் அனுஷ்டித்தாலும், தேவதைகளை யுபா சித்தாலும், இன்னுமென்ன செய்தாலும் பிரஹ்மாத் மைக்ய ஞானத்தாலன்றி எத்தனை கோடி கற்ப மாயினும் முக்தி சித்தியாது. 'தனத்தினால் (தனத்தால் செய்யப் படும் கர்மத்தால்) மோக்ஷ ஆசையே யில்லை' என்னும் சுருதி கர்மங்கள் மோக்ஷ காரணங்களன்று என்று நன் றாய்க் கூறி யிருத்தலால் மோக்ஷமடைய விச்சிக்கும் தீரன், பாகிய விஷய சுகங்களி லாசையை முற்றுந் துறந்து, மகாத்மாவாய் சாந்தராயுள்ள ஸத்குருவை யடைந்து, அவ ருபதேசித்த பொருளில் மனதை நிறுத்திச் சந்த தம் தியானிக்கும் யோகத்தா லடைந்த அனுபவ க்ஞான நிஷ்டையாகும் கப்பலால் சம்சார சமுத்திரத்தில் மூழ்

கிக் கிடக்குந் தன்னைத் தான்றானே மோக்ஷமாகின்ற கரையின் மேலேற்றிக் கொள்ளவேண்டும். ஆதலால் தைரியசாலியா யுள்ளவன் தார, புத்திர, தனமென்னு மீஷணாத் திரவியங்களை நீக்கி, கர்மங்களனைத்தையுந் தூரத் தள்ளி ஜனன மரண சம்சார பந்தம் நீங்கி மோக்ஷமடைவதற்கே பிரயத்தனம் பண்ணவேண்டும். கர்மங்கள் சித்த சுத்திக்காக ஏற்பட்டனவே யன்றி வஸ்துவை யறிதற்கன்று. வஸ்து ஞானம் விசாரத்தால் வருமேயன்றிக் கோடி கர்மங்களாலும் சித்திக்காது. ரஜ்ஜுவில் ஸர்ப்பத்தைக் கண்டு பிரமித்தோனுக்கு அப்பிராந்தியா லுண்டான சர்ப்ப பயத்தையும், அதனால் வந்த துன்பத்தையும் நிவிருத்திக்கும்படியான 'இது ரஜ்ஜு தான்' என்னும் ரஜ்ஜு ஞானம் எங்ஙனம்: அறிந்த ஆப்தன் சொல்லினாலும், நன்றாய் விசாரித்தலாலும் வருகின்றதோ? மற்ற எதனாலும் வரவில்லையோ? அங்ஙனமே குரு உபதேசத்தாலும் வஸ்து விசாரத்தாலும் பிரஹ்ம ஞானம் வரவேண்டுமே யன்றி ஸ்நான, தான, பிராணாயாமாதிகளால் ஒருகாலும் அவ்வஸ்துவை யுணர்தல் கூடாது. ஆதலால் ஆத்ம வஸ்துவை யறிய வேண்டிய முமுக்ஷு நிராசை யுற்ற பிரஹ்மவித்தாய், கிருபா சாகரராயுள்ள உத்தம குருவை யடைந்து ஆத்ம விசாரமே செய்ய வேண்டும். முக்கியமாய் விசாரத்தாலேயே அதிகாரிக்கு ஞான சித்தி யுண்டாம். தேசம், காலம், ஈசுவரானுக்கிரக மிவை ஞானம் பெற ஸஹாயமா யிருக்கும்.

மேதாவியாய், சாரத்தைக் கிரகித்து அசாரத்தைத் தள்ளக்கூடிய சாமார்த்தியவானாய், சாஸ்திரங்களில் கூறியுள்ள லக்ஷணங்கள் யாவும் தன்பா லமையப் பெற்றோன் ஆத்ம விசாரத்தில் அதிகாரி யாவன். என்னை? விவேகியாய், விரக்தனாய், சமதமாதி சத்குண சகிதனாய் தீவிர முமுக்ஷுவாயுள்ள சாதன யுக்த அவ்வதிகாரிக்கே. பிரஹ்ம விசாரம் செய்ய யோக்கியதை யுண்டாகும்.

சாதனங்கள் : (1) நித்தியா நித்திய வஸ்து விவேகம், (2) இகாமுத்திரார்த்த பலபோக விராகம், (3) சமாதிஷட்க சம்பத்தி, (4). முமுக்ஷுத்வம், என நான்கு விதமாக மகான்களால் சொல்லப்பட் டிருக்கின்றது. அவ்வதிகாரிக் கிவை யிருந்தாலே பிரஹ்ம நிஷ்டை கிடைக்குமின்றி யின்றேல் சித்தியாது. இவற்றுள் : (1) பிரஹ்மமே சத்தியம்; ஜகத்து மித்யை யென்னும் நிச்சயமே நித்யா நித்ய வஸ்து விவேகமாம், (2) தேகாதிப பிரஹ்மா பரியந்தமுள்ள அநித்திய போக்கிய வஸ்துக்களின் அநித்திய துக்க தோஷங்களை பிரத்தியக்ஷமாய்ப் பார்ப்பதாலும், சாஸ்திரங்களால் கேட்பதாலும் அவைகளி லுண்டாகும் வைராக்கியமே இஹாமுத்திரார்த்த பலபோக விராகமாம், (3) க. விஷயங்களிலுள்ள தோஷங்களை யடிக்கடி நினைத்துப் பார்த்தலால் அவைகளில் விரக்தி யடைந்து மனதைத் தானாகிற லக்ஷ்யத்தி னிருத்துவது சமமாம் : உ. விஷயங்களிற் செல்லும் ஞான, கர்ம இந்திரியங்களைத் திருப்பி அதனதன் கோளக (ஸ்தான) த்திலேயே யிருக்கச் செய்வது தமமாம் : ந. மனது பூர்வ வாசனையால் மீண்டும் பாஹ்ய விஷயங்களை நினையாது தன்னிடத்திலேயே ஸ்திரமாய் நிறுத்தி இதர கர்மங்களை விட்டுவிடலே உபரதியாம் : ச. எவ்வளவு துக்கங்கள் வரினும் நடை செய்யாமலும், அவற்றிற்கா யேங்கி யழாமலும் தைரியத்தா லவைகளை சகித்தலே திதிக்ஷையாகும் : ரு. வேதாந்த சாஸ்திரமும், குரு வாக்கியமும் சத்தியமெனக் கொள்ளும் நிச்சயமே பிரஹ்ம சாக்ஷாத் காரத்திற் கேதுவான சிரத்தை யென்பர் : சு. சர்வ யத்தனங்களாலும் சஞ்சல சுபாவமாயுள்ள சித்தத்தைப் பரிசுத்தப் பிரஹ்மத்திலே ஸ்திரமா யிருத்துதல் சமாதானமாம், அதன்றி மனம் போனபடி போகவிடுதல் ஸமாதி யன்று : இவ்வாறாங் கூடி சமாதி ஷட்க சம்பத்தி யென்னப்படும். (4) அநுதி

யஞ்ஞானத்தால் வந்த அகங்காராதி தேகாந்தமாயுள்ள பந்தத்தை ஸ்வாத்ம ஞானத்தால் தொலைப்பதற்குள்ள இச்சையே முமுக்ஷுத்வமாம். அம்முமுக்ஷுத்துவம் மந்தம் மத்திமமா யிருந்தாலும் வைராக்கியத்தாலும் சமதமாதிகளாலும், குரு வனுக்கிரகத்தாலும் கிரமமாய் வளர்ந்து பருவமுற்று காலாந்தரத்தில் பலனைக் கொடுக்கும். வைராக்யத்தோடு கூடின முமுக்ஷுத்வம் எவனிடத்தில் தீவிரமா யிருக்கின்றதோ, அவனிடத்திற் கூடிய சமதமாதிகளானவை ஸமீபத்திலேயே பலனைத் தரும். ஆனால் எவனிடத்தில் மந்தமா யிருக்கின்றதோ அவனிடத்தில் சமதமாதிகள் ஆபாஸமாகவே பொருந்தும்.

மோக்ஷமடைதற் கேதுவாயுள்ள சாமக்கிரி (சாதனங்) களில் பக்தியே மிகவும் சிரேஷ்டமானதாகும். ஸ்வஸ்வரூபத்தின் அனுசந்தானமே பக்தியாகும் என்று மகாத்மாக்கள் சொல்லுகின்றனர்.

முன் சொன்ன சாதன ஸம்பந்நனான ஆத்ம தத்துவமடைய விச்சிக்கும் அதிகாரி, தன்னை யாசிரயித்தவர் பவ பந்தத்தை நிவர்த்திப்பவராய், பிரகருத வந்தராய், சர்வமுமறிந்தவராய், நிர்மலராய், காமத்தை வென்றவராய், பிரஹ்மவித் சிரேஷ்டராய், விறகற்ற அக்கினிபோலப் பிரஹ்மத்தில் விச்ராந்தி யடைந்தவராய், எக்காரணமுமின்றியே கிருபாசாகரராய், தன்னை யடுத்த சாதுக்களுக்குப் பரம பந்துவாய் உள்ள ஸத்குருவை யடைந்து அன்போடும் நமஸ்கரித்துப் பய பக்தியோடு செய்து வந்த நானாவித சிசுருஷைகளால் பிரசன்னரான (சந்தோஷமுற்ற) குருவிடம் தானறிய வேண்டுவதை வினவலுற்றான்;—"ஸ்வாமின்! தீனபந்தோ! நமஸ்காரம். பயங்கரமான பவசாகரத்தில் வீழ்ந்து தவிக்கும் என்னைத் தங்கள் கருணா கடாக்ஷமாகிற கப்பலால் கரை யேற்றிவைக்க வேண்டுகின்றேன். கருணாவாரிதே! துரதிருஷ்ட (பாப)க்

காற்றால் வற்றி தப்பிப்போக வழியின்றிச் சூழ்ந்தெரியும் சம்சார தாவாக்கினி (காட்டுத்தீ) யால் தபிக்கப்பட்ட என்னை காருண்யாமிருத வர்ஷத்தால் சாந்தப்படுத்தத் தங்களைப் பன்முறை பிரார்த்திக்கிறேன். சாந்தராய், மகாத்மாக்களாய், வசந்த காலம்போல லோகத்திற்கு ஹிதமே செய்யப்பட்டவர்களாய், பவசாகர பயத்தைக் கடந்து மற்றவர் பயத்தையும் நீக்கி வைப்பவரா யிருக்கும் தங்களை யொத்த ஸாதுக்களுக்கு சூரியனதுஷ்ண கிரணத்தால் தபிக்கப்பட்ட ஜகத்தைச் சந்திரன் சீதள கிரணத்தால் தானே ரக்ஷிக்கின்றதுபோலப் பவத்திற் கஞ்சிச் சரணாகதரான எம்போலிகளை நிர்ஹேதுகமாய்க் காத்து ரக்ஷித்தல் சுபாவமே யாதலால் சம்சார தாபத்தால் பீதி யடைந்து வேறு கதியின்றி தீனனாய்ச் சரணாகதனான என்னையும், இஜ்ஜனன மரண சம்சாரத்தினின்றும் ரக்ஷிக்கத் தங்களுக்கே பாரம். ஸ்வாமீ! பவதுக்க மென்னுங் காட்டுத் தீசுவாலைகளால் தாபமடைந்த என்னை, பிரஹ்மானந்தானுபூதியால் பரம சீதளமாய், பரிசுத்தமான தங்கள் முகமென்னுங் கலசத்தினின்று வெளிப்படும் வாக்கியமாகின்ற அம்ருத தாரையால் சீக்கிரம் நனைப்பீர்களாக. தங்கள் கடாக்ஷ வீக்ஷண்ய லேசத்துக்குப் பாத்திரராய் ஸ்வீகரிக்கப்பட்டவர்கள் தன்னியராகின்றனரன்றோ! இப்பவசாகரத்தை யெப்படி நான் கடப்பேன்! இதற்கென்ன உபாயம்! எனக்கென்ன தான் கதி? யென்றொன்றுந் தெரியவில்லை. தாங்கள் தான் இந்தச் சம்சார துக்கத்தை யகற்றி ரக்ஷிக்கவேண்டும்.”

சம்சார தாவானலத்துக்காற்றாம லிவ்வாறு பிரலாபித்து, தன்னை விதிப்படி சரணம் பிராபித்தவனாய் சொன்னபடி செய்யும் சாந்த சித்தனை சிஷ்யனை பிரஹ்ம ஞானியாயுள்ள வாசாரியர் கருணை நிறைந்த சீதள திருஷ்டியால் வீக்ஷித்து அபயந் தந்து தயையினாற்றானே தத்துவோபதேசஞ் செய்கின்றார் :—

"வித்வானான சிஷ்யனே! பயப்படாதே, இனியுனக் கபாயமேயில்லை. அபாரமாய், பயங்கரமாயுள்ள சமுசார சாகரத்தைத் தாண்டக்கூடிய மகத்தான ஓருபாயமிருக்கின்றதைத் தெரிவிக்கின்றேன். சாதுக்களாயுள்ள யதிகள் எதனா லிப்பவத்தைக் கடந்தார்களோ? அவ்வுபாயத்தால் நீயும் எவராலுங் கடத்தற்கரிய விப்பவசாகர பீதியைக் கடந்து பரமானந்தம் பெறுவாயாக. வேதாந்தார்த்த விசாரத்தாலே உத்தமமான தத்துவ ஞானமுண்டாகும். அதனால் இவ்விடத்திலேயே சம்சார பந்தம் அத்தியந்தம் நாசமாம். 'முமுக்ஷுவுக்குச் சிரத்தை, பக்தி, தியான யோகம் இவை மோக்ஷ ஹேது வென்று சுருதியே கூறலால் இவ்வுத்தம சாதனத்தைப் பெற்று நிரந்தரம் சாதித்துவரின் அனாதியஞ்ஞானத்தால் வந்த தேக பந்தம் நீங்கிப் போகும். எப்போதும் பரமாத்ம ஸ்வரூபமாகவே யிருக்கும் உனக்கு அஞ்ஞானத்தாலேயே இவ்வனாத்ம சம்சார பந்தம் வந்தது. ஆதலால், ஆத்மானாத்ம விசாரத்தால் பிறந்த ஞானமாகிற அக்கினியானது அஞ்ஞான காரியமான சம்சார பந்த துக்கத்தை சமூலமாக (காரண வஞ்ஞானத்தோடுகூட) எரித்து விடும்" என்றுரைத்த குருவைப் பார்த்து, ஸ்வாமீ! பந்தமாவது எது? எப்படி வந்தது? இருப்ப தெங்ஙனம்? நசிப்ப தெப்படி? அவ்வனாத்மா எது? ஆத்மா தான் எது? ஆன்மானாத்ம விவேக மெது? தங்கள் முகத்தினின்று முத்தரங்கேட்டு யான் கிருதார்த்த னாகும் பொருட்டுக் கிருபையா லிப்பிரசினைகளைக் கேட்டனுக்கிரகிப்பீராக.' என்று கேட்ட சிஷ்யனை நோக்கிக் குருவானவர்:

"சிஷ்யனே! அஞ்ஞானத்தால் வந்த பந்தம் நீங்கி பிரஹ்மமாயிருத்தற் காசை கொண்டனை யாதலின், நீயே தன்யன், கிருத கிருத்தியன், உன் குல முன்னால் பவித்திர மாயிற்று. பிதாவின் ருணத்தை (கடனை) நீக்கப் புத்திராதி பந்துக்களுண்டு. அங்ஙனமே ஒருவனுக்குத் தலை

பாரத்தா லுண்டான சிரமத்தை நிவிருத்திக்க அன்னிய ரிருக்கின்றனா? ஆனால் தனக்குப் பசியாதியால் வந்த துக்கத்தை புஜித்தலாதியால் எங்ஙனம் தானே யகற்ற வேண்டுமோ? மற்றவரால் கூடாதோ? தனக்கு வந்த வியாதியைத் தானே மருந்துண்டு பத்தியமிருந்து போக்க வேண்டுமன்றி மற்றோ ரனுஷ்டிக்குங் கர்மங்களால் நீங்காதோ? அங்ஙனமே தன்னஞ்ஞானத்தால் வந்த பந்தத்தைத் தன் முயற்சியாலேயே நீக்க வேண்டுமன்றி, அனேகங் கோடி கல்பமாயினும் அவித்யா காம கர்மாதி ரூபமான பாச பந்தத்தைத் தவிர்க்க எவரால் தான் சாத்தியமாகும்? தனது ஸ்பஷ்டமான (பிரதிபந்த மின்றிய) ஞான நேத்திரத்தால் பிரஹ்மத்தை யறியலா மல்லாமல் மற்றொரு பண்டிதனாலு மறியக் கூடாது. சந்திரனை சுத்தமான தன் நேத்திரத்தாலன்றி அன்னியர் பார்த்தலால் தான் பார்க்கக்கூடுமா? பிரஹ்மாத் மைக்கிய ஞானத்தாலன்றி சாங்கியம், யோகம், கர்மம், வித்வத்வம் முதலியவைகளாலும் மோக்ஷம் கிடைக்காது. வீணையினது ரூப சௌந்தர்யமும் தந்தியால் மதுரமாகக் கானஞ் செய்தலும் எப்படி ஜனங்களுக்கு சந்தோஷ மாத்திர முண்டாக்குகிறதன்றி சாம்ராஜ்யாதி பதவியைத் தருவ தில்லையோ? அப்படியே மதுரமான வாக்கோடு சாதுர்யமான வசனமும், சாஸ்திரார்த்தங்களை வெகு சாமார்த்தியமாய்ச் செய்யும் வியாக்யானமும், வித்வான்களது சிரேஷ்டமான வித்வத்வமும் போகத்தைக் கொடுக்குமன்றி மோக்ஷத்தைக் கொடாது. பரதத்துவத்தை யறியாவிட்டால் சாஸ்திரங்கள் படித்தல் பலங்கொடாமையின் நிஷ்பலமாம். பரதத்வத்தை யறிந்த பின்னரும் சாஸ்திரங்கள் படித்தல் வேறு பயனின்மையின் நிஷ்பலமே யாகிறது. ஆதலால், மனமயக்கத்திற் கேதுவான சாஸ்திரஜாலமாகின்ற மகாரண்யத்தைக் கடந்து தத்துவ ஞானியாகிற குருவால் ஆத்மதத்துவத்தை யனுபவமா யறிய வேண்டும். அஞ்ஞான

ஸர்பபத்தால் கடியுண்டவர்க்கு ஆத்ம ஞானமாகிற சஞ்ஜீவியையன்றி வேதங்களாலும் சாஸ்திரங்களாலும் மந்திரங்களாலும் மற்ற மருந்துகளாலும் என்ன பிரயோஜனம்? ஔஷதம் உட்கொள்ளாது 'மருந்து' எனச் சொல்வதால் தனது ரோகம் போகாதது போல, அபரோக்ஷ அனுபவ ஞானமில்லாமல் 'அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி' என வாக்கால் கூறுவதால் தன் பந்தம் நீங்காது. சத்துருக்களை நாசஞ் செய்யாமலும், அகில பூமண்டல சாம்ராஜ்யத்தை யடையாமலும் 'நான் ராஜா' என்று சொல்வதால் எப்படி அரசனாக மாட்டானோ? அப்படியே அனாத்ம திருசியத்தை நாசஞ் செய்யாமலும் அகார தத்துவத்தை யனுபவமா யறியாமலும் 'பிரஹ்மமே வாஹம்' என்னும் வாக்கு மாத்திரத்தால் பிரஹ்ம மாத்ரமாயிருக்கும் முக்தி யடைய மாட்டான். எங்ஙனம், பூமியிலுள்ள புதையலானது அறிந்த ஆப்தனை கேட்டு, பூமியை வெட்டி, அதன்மேல் மூடியுள்ள கல்லை நீக்கி வெளியே எடுத்தலா லடையப்படுமோ? சொன மாத்திரத்தா லடையப்படாதோ? அங்ஙனமே பிரஹ்மத்தை யறிந்த குருவினிடத்தில் சொரூப லக்ஷணத்தை சிரவணஞ் செய்து, அதனை மனனம் பண்ணி, நிரந்தரம் தியானிப்பதா லுண்டாகும் அபரோக்ஷ அனுபவ ஞானத்தா லடையலாகுமல்லாமல் மாயையால் மறைபட்டுள்ள ஸ்வஸ்வரூபத்தைக் குதர்க்க யுக்திகளா லடையக்கூடாது. ஆகையால் விவேகியானோர் ஸர்வப் பிரயத்தனத்தாலும் பவ பந்தம் நீங்கி மோக்ஷமடைதற் பொருட்டு, ரோகாதிகளை நீக்குதலில் போலத் தாங்களே முயற்சி செய்ய வேண்டும்.

சிஷ்யனே! நீ கேட்ட கேள்வியானது உத்தமமாய், சாஸ்திர ஞானிகட்குச் சம்மதமாய், சூத்திர சமானமாய், சூக்ஷ்மார்த்தமுள்ளதாய், மோக்ஷத்தை யபேக்ஷிப்பவனா லறியக்கூடியதா யிருக்கிறது. இதற்கு யான் கூறு முத்தரத்தை சாவதான சித்தனாய்க் கேட்பாயாக. •அதனுள்

உடனே பந்தமகன்றுபோம். மோக்ஷமடைதற்கு அநித்திய வஸ்துக்களில் வைராக்கியமடைதல் முந்தின ஹேதுவாகும். பின்னர் சமம், தமம், திதிக்ஷை, ஸர்வ கர்ம பரித்தியாகம் (உபாதி), என்னுமிவை கிரமமாக ஏதுக்களாய். அதன்பின், வேதாந்த சிரவணம், பின்னர் தன் மனனம், அதன் பின்பு இடைவிடாமல் வெகு காலஞ் செய்யும் பிரஹ்மத் தியானமும் ஏதுவாகும். அந்நிரந்தரத் தியானத்தாலுண்டாகும் நிர்விகற்ப சமாதியால் பெறப்பட்ட அபரோக்ஷ பிரஹ்ம சாக்ஷாத்கார ஞான பலத்தால் விவேகியானவன் இவ்விடத்திலேயே மோக்ஷானந்தத்தை யனுபவிக்கின்றான். இதுவே மோக்ஷ சாதனக் கிரமமாகும். நீ யறிய வேண்டிய ஆன்மானன்ம விவேகத்தை யிப்போது சொல்லுகிறேன். அதனை நன்றாய்க் கேட்டு மனதில் தரித்துக்கொள். இரண்டில் முன்னம் அநாத்மாவைக் கேட்பாயாக.

மஜ்ஜை (மூளை), அஸ்தி, மேதஸ் (கொழுப்பு), மாம்சம், ரத்தம், சர்மம், சுக்கிலம், என்னும் சப்த தாதுக்களுற்று, பாதம், துடை, மார்பு, புஜம், முதுகு, சிரசு முதலிய அங்க உபாங்கங்களோடு கூடியதாய், நான், எனது எனவே யாவராலு மறியப்பட்டு, மோகத்திற்கு முக்கிய ஸ்தானமாய், பிரத்தியக்ஷமா யிருக்கு மிதுவே ஸ்தூல தேகமென் றறிஞர் கூறுகின்றனர். இந்த ஸ்தூல தேகமானது ஆகாசம், வாயு, அக்கினி, அப்பு, பிருதிவி என்னும் சூக்ஷ்ம பூதங்கள் (தன்மாத்திரைகள்) தத்தம் அம்சங்களில் அன்யோன்யம் கலந்து பஞ்சீகரித்ததா லுண்டான ஸ்தூல பூதங்களாலானதாம். அவ்வைந்து தன்மாத்திரைகளுமே சப்தாதி பஞ்ச விஷயங்களாயிருந்து விஷய போக்தாக்களான ஜீவர்க்கு சுக சாதனம் போலத் தோன்றும், அக்ஞராகின்ற எந்த மூடர் ராகம் (ஆசை) ஆகின்ற பாசத்தால் இவ்விஷயங்களில் கட்டப்படுகின்றாரோ? உடனே யவர் தங்கள் கர்மம் என்னும்

தூதனை விழுக்கப்பட்டவராய், அக்காமாது சாரமாக மேலும், கீழும் போக்கு வரத் துடையவராய், மிகவு மலைந்து துக்கிப்பர். இரசபதாதி பஞ்ச விஷயங்களில், சப்தத்தால மானும், ஸ்பரிசத்தால யானையும், ரூபத்தால் பதங்கமும், ரசத்தால மீனும், கந்தத்தால வண்டும ஒவ்வொன்றினாலே வைத்தே உயிர் துறக்குமாயின் இவ்வைந்திலும ஆசையுள்ள மனுஷ்யனது கதி என்னவாகும? விஷயமானது தன தோஷத்தால கிருஷ்ண சர்ப்ப (கறுநாக) விஷத்தினும் கொடியதாகும என்னின், விஷமானது உட்கொண்டவனை மாத்திரம் கொல்லும் விஷயமோ கண்ணுற்கண்டவனையும், நினைத்தவனையும் கூட நசிக்கச் செய்கின்றது. எவனொருவன் நீக்கற்கரிய விஷயாசையென்னும் பாசத்தை திடவிராகத்தாலறுத்து அதினின்றும விடுபடுகிறானோ அவனே மோக்ஷ மடைவனன்றி, அன்னியன் ஷட்சாஸ்திர பண்டிதனாயினும் முக்தி பெறமாட்டான் திட வைராக்கியமின்றிப் பவ சாகரத்தைக் கடந்து மோக்ஷத்திற் சார யத்தனிக்கும் முமுக்ஷுவின் கழுத்தை ஆசையாகின்ற முதலையானது பிடித்து அதி வேகமாய் இழுத்துப்போய க்ஷணத்தில அசமுசார சமுத்திர மத்தியில் அமிழ்த்தி விடுமாதலால், எந்த முமுக்ஷு விஷயாசை யென்னும முதலையை திடவிராக மென்னும் வாளினால் கொல்லுவனோ அவனே பவக்கடலின் முக்தி தீரத்தைத் தடையாதுமின்றி யடைவன். நல்ல புத்தியில்லாதவனாய் மாறி மாறித் தோன்றும விஷய மார்க்கத்தில பிரவேசிப்பவன், மேன மேலும துக்க மனுபவித்துக்கெட்டே போவன். சுபுத்தியுள்ளவன் தன் யுக்தியால் குருபதேசமார்க்கமே சென்று நற்கதியே பெறுவன். இது சத்தியம. ஆதலின் உனக்கு மோக்ஷமுற விருப்பமிருக்கும்பக்ஷத்தில் விஷயங்களை விஷமபோலுமதிதூரத்தில் தள்ளிவிட்டு, சந்தோஷம, தயை, க்ஷமை, ஆர்ஜவம் (ருஜுமார்க்கம்), சாந்தி, தாந்தி முதலாய ஸத்குணங்களை அமிருதம் போலெப்போதுங் கைக்கொண்டு தேகாபிமானத

தால் செய்யும் சகல காரியங்களையும் விட்டு அவித்தை யால் செய்யப்பட்ட பந்தமோக்ஷ (நீக்க)த்திற்கே சர்வ காலமும் எத்தனஞ் செய். இத்தேகமோ பரார்த்தமாய் (மண், தீ, மிருக. பக்ஷியாதிகட்கிரையாய்) இருக்கின் றது. எவன் தன்னை மறந்து தேகத்தைத் தானாக வபிமா னித்துப் போஷிக்க எண்ணுகிறானோ? அவன் ஆத்ம ஹந் தா ஆகிறான். சரீரபோஷணையில் புத்தியுள்ளவனாய் எவன் ஆத்மாவை அறிய இச்சிக்கின்றானோ? அவன் முதலையைக் கட்டை யெனப்பிடித்து அதனால் நதி தாண்டச் செல்பவ னாவன். தேகாதிகளிலுள்ள மோகமே முமுக்ஷுவுக் குப் பெரியமிருத்யு வாகும். எவனிந்த மோகத்தை வென்றானோ? அவனே மோக்ஷபதம் பெறுவானாதலால் எதனை வென்று முனிசுவரர்கள் அவ்விஷ்ணுவின் பரம பத (வியாபகப் பிரஹ்மபத) மடைந்தார்களோ? தேக, தார சுதாதிகளிலுள்ள அம்மோகத்தை ஜெயித்து நீயு மந்த மோக்ஷபதம பெறுவாயாக. தோல், மாமிசம், நர ம்பு, மேதஸ், மஜ்ஜை, அஸ்திகளோடுங்கூடியதாய், மூத் திர, புரீஷ (மல)ங்களால் பூர்ணமாயுள்ள இந்தத்தேகமா னது மிகவும நிந்திக்கததககதாம். பூர்வ ஜன்மாந்தர கர் மானுசாரமாய், பஞ்சீகிருத ஸ்தூல பஞ்சமகாபூதங்களா லுத்பன்னமான இந்த ஸ்தூல தேகம், கிரகஸ்தனுக்கு கிரகம்போல விஷய போகங்களை ஆத்மா இருந்தனுப விக்க ஓர் போகாலயமாகும. இதனவஸ்தை ஜாக்கிரம் எனப்படும். மாலை சந்தன ஸ்திரீயாதி நானா விசித்திரரூப ஸ்தூல, போக்கிய பதார்த்தங்களை பாகியேந்திரியங்களால் ஆத்மா தானே இத்தேகத்துடன் அத்தியாசத்தால் கூடி யனுபவிக்கும் காலம் ஜாகரம் எனப்படுதலால் இவ்வவஸ் தையிலேயே ஸ்தூல தேக மறியக் கூடியதாம் இதனாசிர யத்தாலேயே புருஷனுக்குப் பாஹ்ய சமுசாரமனைத்தும் வந்ததென்றறி. உத்பவம, பெருத்தல், ஜரை, மரணமாதி யித்தேகத்தின் தர்மங்களாம். சைசவம், கௌமாரம்

யௌவனம், வார்த்தக்கிய மிவை இதன் அவஸ்தாபேதங் களாம். வர்ண ஆசிரமமாதி நியமமாகும். மானம், அவமானாதி யிதன் விசேஷங்களாகும். இஸ்தூலமோ ரோகங்களனைத்திற்கும் ஆஸ்பத(இருப்பிட)மாயிருக்கின்றது.

சுரோத்திரம், துவக்கு, சக்ஷு, ஜிஹ்வை, கிராணம் இவைகள் சப்தாதி பஞ்சவிஷயங்களை யறிவதால், ஞானேந்திரியங்களாகும். வாக்கு, பாணி, பாதம், பாயு, உபஸ்தம் இவை வாசனாதிக்கிரியைகள் செய்வதால் கர்மேந்திரியங்களாகும். அந்தக் கரணம் ஒன்றே ஸங்கல்பவிகற்பாதி விருத்தி, வஸ்து நிச்சய விருத்தி, அபிமான விருத்தி, பதார்த்தானு சந்தான விருத்தி என்னும் தன் விருத்தி பேதத்தால் கிரமமாய் மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் என நான்கு பிரகாரமாகும். ஸ்வர்ணம ஜலம் முதலியன விருத்திபேதத்தால் நானாரூபமாவது போலவே பிராணன் ஒன்றே தன்விருத்தி பேதத்தால் பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன், சமானன் என்று ஐந்துவித மாயிருக்கும். ஆகாசாதி பூதபஞ்சகம், சுரோத்திராதி ஞானேந்திரிய பஞ்சகம், வாக்காதி கர்மேந்திரிய பஞ்சகம், மனாதி அந்தக்கரண சதுஷ்டயம, அவித்தை, காமம், கர்மம் இவ்வெட்டையும புரியஷ்டகம் என்றும் சூக்ஷ்ம தேக மென்றும் கூறுவர் அபஞ்சீகிருதபஞ்ச சூக்ஷ்ம பூதங்களாலானதாய், வாசனையோடுங்கூடிக் கர்ம பலமான போகங்களை ஆத்மா அநுபவித்தற்கு சாதனமாயிருக்கும் இந்தலிங்க தேகமானது, அஞ்ஞானத்தாலுண்டான அநாதியுபாதியாயிருக்கிறது. இதன் அவஸ்தை ஸ்வப்னமாம் இவ்வவஸ்தையில்மனமானது நானாவித ஜாக்கிரத் வாசனையால்தானே கர்த்திரு முதலிய பாவங்களை யடைந்து விளங்கும். அப்பொழுது ஸ்வயமே பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் ஆத்மா, மன மாத்திரத்தை யுபாதியாயடைந்து அதனால் செய்யப்படும் கர்மங்களில் பற்றின்றி அவைகட்கெல்லாம். சாக்ஷிமாத்திரமாயிருக்கும் வாச்சி முதலியன தத்சனது

தொழிலுக்குக் காரணமாதல் போல. ஞான ரூப ஆத்மா வின் ஸர்வ வியாபாரங்கட்கு இந்த லிங்கதேகம் காரணமா யிருக்கிறது. அக்கரணமும் ஆத்மஸந்நிதிமாத்ரத்தாலேயே சர்வ கர்மங்களும் செய்வதால் அவ்வாத்மா எப்போதும் விகாரமின்றி யசங்கமாகவே யிருக்கும். சக்ஷுவின் குண தோஷவசத்தாலுண்டாகும் அந்த, மந்த, படுத்துவங்கள் (குருடு, மந்ததிருஷ்டி, நல்லதிருஷ்டி), அங்ஙனமே பதிர, மூகத்வங்கள் (செவிட்டு, ஊமைத்தன்மைகள்) முதலியன நேத்ர சுரோத்ராதி இந்திரிய தர்மங்களேயன்றி சுத்த மாயுள்ள ஆத்மாவின தர்மங்களாகா. உச்வாச, நிசுவாசங் கள் (மேல் கீழ் போக்குவரத்தாயுள்ள சுவாசம்), கொட் டாவி, தும்மலாதி பிராணாதிகளின் தர்மங்களாகும். பசி, தாகம், பிராணன் ஒன்றன் தர்மமாகும். அந்தக்கரணமொ ன்றே சிதாபாசப் பிரகாசத்தோடு சக்ஷுவாதி இந்திரி யங்களில் பொருந்தியிடமாக நான் என்றபிமானிக்கும் அதுவே அகங்காரமாம். அவ்வகங்காரமே கர்த்தா, போ க்தா அபிமானியாய் சத்வாதி முக்குணவசத்தால் வரும் அவஸ்தாத்திரயத்தையு மனுபவித்து, அனுகூலவிஷயங் களில் சுகத்தையும், பிரதிகூல விஷயங்களில்துக்கத்தையு மடையாநிற்கும். அதனால் சுகதுக்கங்கள் அகங்கார தர்ம மன்றி ஸதானந்த ஆத்மாவின தன்று. விஷயங்களனைத்தும் ஆத்மாவின்பொருட்டுப் பிரியமாய்த்தோன்றுவதல்லாமல் சுயமே யுள்ளவாறு பிரியமாகா. உண்மையில் ஆத்மாவே யாவர்க்கும் அத்தியந்த பிரியமாயிருப்பதால் அவ்வாத் மா ஸதானந்த சொரூபமாம். அதற்கு துக்கம ஒருசிறிது மில்லை. இந்திரிய விஷய ஆத்மானந்தம் சுழுப்தியில் அனை வர்க்கு மனுபவம். இதில், சுருதி, பிரத்தியக்ஷம், ஐதீகம், அனுமானம் இவை பிரமாணங்களாம்.

அவ்வியக்தம், அவித்தை, மாயை முதலிய நாமங்க ளுற்றதாய், திரிகுணாத்மிகை (முக்குண ரூபி) யாய், புத்தி மான்களால் தன் காரியங்கொண் டனுமானிக்கப்பட்ட

தாய், ஸர்வ திருசியங்கட்கும் மேலானதாய், ஜகமெல்லா முண்டாகத்துவதாய், ஸத்து, அசத்து, சதசத்து, பின்னம், அபின்னம், பின்னாபின்னம், சாவயவம், நிரவயவம், சாவயவ நிரவயவம் என்னும் நவபிரகாரமு மல்லாமல் அநிர்வசனீய (இன்னதென் றுரைக்கக்கூடாத) சொரூபமாய், அநாதியாய், ரஜ்ஜு ஞானத்தால் ஸர்ப்பப் பிராந்தி நசிப்பதுபோல சுத்தாத்வைத பிரஹ்ம ஞானத்தால் நசிப்பதாய், மகா அற்புதமாயுள்ள ஓர் பரமேசுவர (பிரஹ்ம) சக்தியுள்ளது. யாவரு மறிவதாயுள்ள தங் காரியத்தால் பிரஸித்தமான அச்சக்தியின் (1) சத்வம், (2) ரஜஸ், (3) தமஸ் என்னும் திரிகுணங்களில், (2) ரஜோகுண சக்தியானது விக்ஷேப சக்தியெனப்பட்டு சர்வப் பிரவிர்த்திகட்கு மேதுவா யிருக்கும். இதனாலேயே ராகாதி, துக்காதிகளான மனோ விகாரங்களெல்லா முண்டாகின்றன. காமம், குரோதம், லோபம், டம்பம், அசூயை, அகங்காரம், ஈர்ஷை, மாச்சரியம் முதலான மன விகாரங்களிதன் தர்மங்களாம். இவ்விக்ஷேப சக்தி புருஷர்க்குப் பிரவிர்த்தி யுண்டாகுந் தோஷத்தால் பந்த ஏதுவா யிருக்கிறது. (3) தமோகுண சக்தியானது ஆவரண சக்தி யென்னப்படும். இதனாலேயே வஸ்து அந்நியதாவா (வேறா)ய் விளங்குகின்றது. விக்ஷேப சக்தியைப் பொருந்தின காரணத்தால் இதுவே, புருஷனது சம்சாரத்திற் காதி காரணமாம். இவ்வாவரண சக்தியா லாவிருதனான (மூடப்பட்ட)வன், பிராக்ஞ னாயினும், பண்டித னாயினும், சதுர னாயினும் சூக்ஷ்மார்த்த மறிந்தவனாயினும், ஸர்வவல்லப னாயினும், குரு முதலானோர் ஆத்ம தத்துவத்தை நன்றாய் வெகு விதமாய் போதித்தாலும் அம்மறைப்பாலதனை யறியாதவனாய், அக்ஞானப் பிராந்தியா லாரோபிதமான வஸ்துக்களை நல்லதா யெண்ணி அவற்றையே யடைகின்றான். மகா சாமர்த்திய முள்ளதாய், எவராலும் நீக்கற் கரியதா யிருக்கும் இத்தமோ

குண ஆவரண சக்தியுடன் கூடியவனை, அபாவனை (ஏது மறியாமை), அசம்பாவனை (சொல்லினு மறியாதிருத்தல்), சம்சயபாவனை (சந்தேகம்), விபரீத பாவனை (மாறுகவறிதல்) என்னு மிவை விட்டு நீங்குகிறதில்லை. அவனை விக்ஷேப சக்தியு மெப்போது மிழுத்தலைத் துவைக்கின்றது. அஞ்ஞானம், ஆலஸ்யம், ஜடத்துவம், நித்திரை, பிரமாதம் (செய்வன தவிர்தல்). மூடத்துவம், இவை தமோகுண விகாரங்களாம். இவற்றை யடைந்தவன் ஒன்றுங் கின்சித்து மறியாதவனாய், நித்திரை புரிபவன் போலும், ஸ்தம்பம்போலும் மூடமா யிருக்கிறான். இனி (1) சத்துவ குணமானது ஜலம்போ லதிக பரிசுத்த மாயினும் ரஜ, தமோகுணங்களைச் சேர்ந்ததால், 1. மலினமாகி பந்த ஹேதுவாம். ஆத்மா, இதில் பிரதி பிம்பித்து ஜகமனைத்தும் சூரியன்போலப் பிரகாசிப்பிக்கும், அமானித்வ (மானமின்மை) முதலியன, யம, நியமாதி, சிரத்தை, பக்தி, முமுக்ஷுத்வம், தெய்வ சம்பத்தி, அசத்துக்களினீக்கம், இவை புருஷ யத்தனத்தால் பூர்வம்போல் ரஜ, தம மதிகமின்றிய, 2. மிசிர சத்துவத்தின் தர்மங்களாம். 3. விசுத்த சத்துவத்தின் மிகுந்த தெளிவினால், ஸ்வாத்மானுபூதி, பரம சாந்தி, நித்ய திருப்தி, அதிக சந்தோஷம், சதா ஆனந்தமடைதற் கேதுவான பிரஹ்ம நிஷ்டை யிவை லிக்தியாகும். திரிகுணங்களோடுங் கூடின இந்த அவ்வியக்த சக்தியே ஆத்மாவின் காரண தேகமாம். சர்வ இந்திரிய, மன விருத்திகள் லீனமான சுழுப்தியே இத னவஸ்தையாம். இவ்வவஸ்தையில் 'ஒன்றுமறியாது சுகமாய்த் தூங்கினோம்' என்னும் உலகானுபவத்தால் எல்லாவித ஞானமும் சாந்தமாகி, மனம் காரணாத்மகமா யிருந்தே பிரஹ்மானந்தத்தை யனுபவிக்கின்றது. தேகம், இந்திரியம், மனம், அகங்கார மாதி விகார மனைத்தும், விஷய, சுகாதிகளும், ஆகாசாதி பூதங்களும், மறும், அவ்யக்த பரியந்த ஜகமனைத்துமான இதுவேற்

அனாத்மாவாம். மாயை, அதன் காரியமான மஹத் தத்துவம் முதல் தேக முடிவாகவுள்ள இவ்வனாத்மா, கானல் ஜலம்போல அசத்தாகும் என நீ யறிவாயாக.

சிஷ்யனே! எதனை யறிந்து புருஷன் சம்சார பந்தத்தினின்று விடுபட்டுக் கைவல்யத்தை யடைகின்றானோ? அந்தப் பரம ஆத்ம சொரூபத்தை யினி யுனக்குச் சொல்லுகிறேன். 'அஹம், அஹம்' (நான், நான்) என்று சுயமாய்த் தோற்று மனுபவததால் லக்ஷிதமான (குறிக்கப்பட்ட)* அர்த்த சொரூபமாய், அவஸ்தாத்திரய சாக்ஷியாய், பஞ்ச கோச விலக்ஷணமாய், ஜாக்கிர, சொப்பனங்களில் மனவிருத்தியின் பாவத்தையும், சுழுப்தியில் அதன் அபாவத்தையும், அறிவதாயுள்ள அஹம் பதார்த்த ('நான்' எனும் சொற்பொருள்) சொரூபமே ஆத்மாவாம். எது ஸர்வத்தையும் சுயமே பார்க்கின்றதோ? அச்சர்வமும் எதனைச் சிறிதும் பார்க்கிறதில்லையோ? எது புத்தியாதிகளைப் பிரகாசிக்கச் செய்கிறதோ? எதனை யவை பிரகாசிக்கச் செய்கிறதில்லையோ? எதனால் இஜ்ஜகமானது வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ? எதனை யிஜ்ஜகம் சிறிதும் வியாபிக்க வில்லையோ? யாதொன்றன் பிரகாசத்தால் ஜடமான விச்சகலமும விளங்குகின்றனவோ? எதனது ஸந்நிதி மாத்திரத்தால் தேக, இந்திரிய, மன, புத்திகள் பிரேரேபிக்க (ஏவ)ப்பட்டவை போலத் தத்தங் காரியங்களில் பிரவேசிக்கின்றனவோ? நித்திய ஞான சொரூபமான எதனால் அகங்காராதி தேகாந்தமா யுள்ளவையும், விஷயங்களும், சுகாதிகளும் கடத்தைப்போலத் திருசியமா யறியப்படுகின்றனவோ? எதனால் உயிரும், வாக்கும், மற்றவையும் சரிக் (அசை) கின்றனவோ? அந்த அந்தராத்மா புராண புருஷனாய், நிரந்தரமாய், அகண்ட, பரிபூர்ணமாய், ஆனந்த சொரூபமாய், ஏகமாய், ஸத்ரூபமாய், பிரதி தேகத்திலும் சாக்ஷி (ஞான) மாத்திரமாயிருக்கிறது. இத்தேகத்தின்கண், ஹிருதய குகையில்

அவ்வியாகிருத (சூக்ஷம, வியாபகத்வத்தால் வெளிப்பட்டுத் தோற்றாத) ஆகாசத்தைப் போலப் பிரகாசிக்கின்ற பரிசுத்த ஆத்மாவானது ஆகாசத்தில் சூரியனைப்போலத் தன் தேஜஸால் இவ்வுலகைப பிரகாசிப்பிக்கின்றது. மன, அகங்காரங்களின் விகாரங்களையும், தேக, இந்திரியப் பிராணாதிகளின் செயல்களையு மறிவதாய், தப்தாயபபிண்டத்தில் அக்கினிபோ லவைகளில் அனுஸ்யூதமா யிருப்பினும் இது ஒன்றைச செய்கிறது மிலலை. ஒரு விகார மடைகிறது மிலலை. இவ்வாதமா ஜநியாது, மரியாது, பெருக்காது, இளைக்காது. வேறு விகாரங்களு முறாது. கடம் நசிககினும நசியாத கடாகாசமபோல இத்தேகம மரிக்கினும் மரண முறாத நிததிய ஸ்வரூபமாம். பிரகிருதி (காரண மாயை), விகிருதி (அதன் காரியங்)கட்கு விலக்ஷணமாய், சுத்த ஞான சொரூபமாய், சதது, அசத்துக்களைப பிரகாசிபபிதது நிர்விசேஷமாய், ஜாக்கிராதி அவஸ்தைகளில புததிககு சாக்ஷியாய் இருநது 'அஹம், அஹம்' எனவே நிதயாபரோக்ஷமாய்ப பிரகாசிக்கு மப் பரமாதமாவை ஏகாக்கிர சிததததால் 'இநத நான் பிரஹ்மம்' என்று அனுபவமா யறி. இங்ஙனம் புத்திப பிரஸாதத்தால் உன்னாத்மாவை யுன்னிலேயே நீ யுணர்ந்த வதனால் ஜனன மரணத தரங்கஙகளுள்ள அபாரசம்சார சாகரததைக் கடநது கிருதார்ததனாய்ப பிரஹ்மசொரூப மாத்திரமா யிருக்கக்கடவாய்.

அனாத்மாவில் (தானல்லாத் தேகாதிகளில்) அஹம் (நான் எனும்) புததியே சர்வானர்த்த ஹேதுவான பந்தமாம். இப்பந்தமானது புருஷனுக்கு ஜனன மரணங் கொடுக்குங் காரணமாய் அஞ்ஞானத்தால் வந்ததாம். இந்த அஞ்ஞானத்தால் அசத்தியமான இத்தேகாதிகளை சத்தியமாயெண்ணி யிதிலாத்ம புததி செய்து கோசகாரப்புழு (பட்டுப்பூச்சி) வாய்நூலால் தன்னைக்காத்துவதைப் போல சப்தாதி விஷயங்களா லிதனைப் போஷித்து

நாசமுறுகின்றனர். ஆவரணத்தால் மூடப் பட்டவர்க்கெல்லாம் விவேகமின்மையின், ஸர்ப்பத்தில் ரஜ்ஜுபுத்தி போல வஸ்து வல்லாததில் வஸ்து எனும் புத்தி தோற்றல் சுபாவமாதலால், அகண்டமாய், நித்தியமாய், அத்வைதமாய், தன் நிர்மலஞான தேஜஸால் சுயம் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் அனந்த வைபவமுள்ள ஆத்மாவை சூரியனை ராகு மறைத்தல் போலவே தமோமயமான இவ்வாவரணசக்தி மறைக்கவும், புருஷனானவன் தன் சொரூப ஞானத்தை மறந்து, மோகமாகிற முதலையால் விழுங்கப்பட்டவனாய், அம்மோகத்தால் தானல்லாத சரீரத்தைத்தானாக எண்ணிக் காமக குரோதாதிகளுடன்கூடி புத்தி கெட்டு அபபுத்தியி னவஸ்தைகளனைத்தையும் தன்னதாக அபிமானித்து அதனால விஷய விஷம் நிரம்பிய அபார சமசார சமுத்திரத்தில் அமிழ்ந்தும் எழுந்தும் ஓர்கதியினறி பிரமிக்கும் படியாக ரஜோகுண விக்ஷேப சக்தியானது மகத்தான துன்பஞ் செய்துவைக்கின்றது. சூரியனது கிரணததாலுண்டான மேகபங்திகள் அச்சூரியனை மறைததுபபடர்ந்து விருததியாதல் போல, ஆத்மாவில் அஞ்ஞானததா லுண்டான அகங்கார பநதமும் அவ்வாதமாவை மறைத்துததானும் விருத்தியாகின்றது. மழைக்காலததில மேகங்களால் சூரியன் மறைபட்ட தினத்தில் பனியும, குளிர்காற்று மதிகமாய் ஜனங்கட்குத் துக்கந்தருவதுபோல, தமோகுண ஆவரணசக்தி ஆத்மாவை மறைக்கும்போது, ரஜோகுண விக்ஷேபசக்தியானது அவ்வஞ்ஞானியை மோகததாலதானல்லாத தேகத்தைத் தானாக மயங்கசசெய்து நானாவித துக்கங்களால் மிகவுந் துன்புறச் செய்வதால் இவ்விரண்டு சக்திகளாலுமே புருஷனுக்குப் பந்தம் வந்தடைந்ததாகும. இச்சம்சாரவிருக்ஷத்திற்குத் தமஸே (ஆவரணமே) பீஜம்; தேகாத்மபுத்தியே, அங்குரம்; ராகமே, தளிர்; கர்மமே,ஜலம்; தேகமே, அடிக்கட்டை; உயிர்களே, சாகைகள்; இந்திரியங்களே

யவற்றின் நுனிகள்; விஷயங்களே, புஷ்பங்கள்; நானுகர்மத்தாலுண்டான நானுவித துக்கமே, பழம்; அம்மரத்திலுள்ள ஜீவனே இதனை பக்ஷிக்கும் பக்ஷியுமாகும். அஞ்ஞானத்தாலுண்டாய் ஜீவர்க்கு ஜனம,மரண, ஜராதுக்காதிகளை மேன்மேலுண்டாக்குவதாயுள்ள இந்த அனுத்ம சம்சார பந்தமானது, உற்பத்தியின்றிய அனுதியே ஆயினும், சுருதியைப் பிரமாணமென நம்பி, அதனுற் கூறப்படும் ஸ்வதர்மங்களை நிஷ்காமமா யனுஷ்டிக்குமதனுல் உண்டாகு மந்தக் கரணசுத்தியோடு நிரந்தரம் செய்யும் தியானத்தால் மாலின்யமின்றித தீட்டப்பட்ட ஆத்மாபரோக்ஷஞான மென்னும் வாளினுல் சமூலமாய் நாசத்தையடையும். அதன்றிமற்ற அஸ்திர, சஸ்திரங்களாலும், வாயு, அக்கினிகளாலும் அதனை சேதிக்க சக்தியமாகாது.

ஆத்மா, தன்னஞ்ஞான சக்தியின் காரியமான அன்னமயாதி பஞ்ச கோசங்களால் மூடப்பட்டு, பாசிப் படலத்தால் மூடப்பட்ட வாபிஜலம்போல சுத்தமாயத் தோற்றவில்லை. ஜலத்தினின்றும் அப்பாசிக் கொத்தினைத் தள்ளும்போது பரிசுத்தமாய், தாக, தாபங்களை நீக்கிப் புருஷனுக்குப் பரம சௌக்கிய முண்டாக்கும் அந்த ஜலம் போல, சூக்ஷ்ம புத்தியால் ஆத்மாவினின்றும் திருசியப் பஞ்ச கோசங்களை நேதி, நேதி (இதல்ல) எனவே பிரித்துத்தள்ளும் அபவாதத்தால் முஞ்சம் புல்லின் மத்தியில் இஷீகை (தண்டு) போல அந்தத் தேகாதி திரிசியவர்க்கங்கட்கு விலக்ஷணமாய், பிரத்தியக்கா (ஆந்தரமா)ய், பரிசுத்தமாய், ஏகரஸமாய், அசங்கமாய், அக்கிரியமாய், சதானந்த சொரூபமாய், சுயம் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் ஆத்மாவை யறிந்து, பின் ரஜ்ஜுவில் கற்பித சர்ப்பம் ரஜ்ஜுவே யாதல்போல ஆத்மாவில் கற்பிதமான அத்திரிசிய வர்க்கங்களும் ஆத்மாவே யெனப் பிரவிலா

பித்து ஆத்மா மாத்திரமாய் எவனிருக்கின்றனோ? அவனே முக்தனும். ஆதலால் விவேகி, தன் பந்த மோக்ஷத்தின் பொருட்டு ஆத்மானாத்ம விவேசனமே செய்யவேண்டும். அதனால் சச்சிதானந்த சொரூபமான தன்னை யறிந்து ஆனந்த மடைகின்றனன். அன்னமயம், பிராணமயம், மனோமயம, விஞ்ஞானமயம், ஆனந்தமயம் என்னும் பஞ்ச கோசங்களுள் .—

அன்னதாதா வுண்டாய், அன்ன முண்பதால் விருத்தியாய், அன்னமின்றேல் நாசமுறு மிந்த ஸ்தூல தேகமே அன்னமய கோசம். தோல், ரக்தம், மாமிசம், மேதஸ், அஸ்தி, மலம், மூத்திரம் இவைகள் கூடி மிகவும் அசங்கியமாய், முன்னும் பின்னுமின்றி மத்தியத்தில் மாத்திரந் தோன்றி, க்ஷணத்துக்கு க்ஷணம விகாரமுற்று, ஓர் நியமமு மில்லாமல கடமபோல திருசியமாய், ஜடமாய், நாசவாய், நியம்யமாய் (ஏவபபட்டதாய்) இருக்கும் தேகமானது, சுபாவததிலேயே இதற்கு விலக்ஷணமாய், ஏகமாய், அங்கங்கள் (பாணி, பாதாதி) நசிககினும் அவ்வச்சக்திகள் நாசமாகாது ஜீவிததிருபபதுபோல அஸ்த, பாதாதி அவயவாகாரமான சரீரம நசிக்கினும நாசமுறுத நித்தியமாய், பரிசுத்தமாய், தேகம், ஷட்பாவ விகாரங்களான அதன் தர்மம், கர்மம, அவஸ்தை யிவற்றை சாக்ஷி மாத்ரமாயிருந்து சுய மறிந்துக்கொண்டு நியாமகமா (ஏவுகிறதா) யிருக்கும் ஆதமா வாதல் எங்ஙனம்? ஒருபோது மாத்மா வாகமாட்டாது. ஜடனாயுள்ள மூடன தூவக்கு, மாமச, அஸ்தி, மல, மூத்திர ராசியான தேகமே அகமென நினைப்பன். சிறிது விவேகமுள்ள கர்மஞானி, தேகம், ஜீவன் இரண்டையுங் கூட்டி நான் என் றெண்ணுவன். விசார சீலனாய், திருடமான விவேக ஞானமுள்ள மகாத்மாவோ? இத்தேக விலக்ஷணமாய்த் தன் மயமாகவே யிருக்கும் பரமார்த்த பிரஹ்ம சொரூபமாகவே

தன்னை யெப்போது மறிவான். தேகாத்ம புத்தியே மனுஷ்யர்க்கு ஜன்மாதி துக்கபீஜ மாதலால், உன் சாயா சரீரம், பிரதி பிம்ப தேகம், மனோராஜ்ய வுடல், சொப்பன வுடம்பு இவைகளில் ஆத்ம புத்தி வைக்காததுபோல தோல், மாமிச, எலும்பாதி விகாரமான இஸ்தூல தேகத்திலும் ஆத்ம புத்தி சிறிதும் வையாது பிரயத்நத்தால் அதனை நீக்கி, சர்வாத்மக, சச்சிதானந்தகன, நிர்விகற்பப் பிரஹ்மத்தில் ஆத்ம புத்தி வைத்ததால் மனதை நாசஞ் செய்து, பரம சாந்தி பெறுவாயாக. பின்னை யுனக்குப் பவமே யில்லை. வேதாந்தார்த்தங்களை நன்று யறிந்த வித்வானாயினும் பிரமையினால் அசத்தான தேகாதிகளில் அகம் புத்தியை எதுவரை விடமாட்டானோ? அது பரியந்த மவனுக்கு மோக்ஷம் என்னும் வார்த்தையுங் கூடியில்லை.

கர்மேந்திரியங்களைந்துடன் பிராணன் சேர்ந்துபிராணமய கோசமாம். முற்கூறிய அன்னமய கோசமானது இப்பிராணமயததால் பூர்ணமாய் (நிரம்பி)த் தன்கிரியைகளில் பிரவிர்த்திக்கின்றது. வாயுவின் விகாரமாய் அதனைப்போலவே யுள் வெளியில் போக்குவரத்துள்ளதாய், இஷ்டம், அநிஷ்டம், அந்நியம், தனது என்றொன்றுங் கிஞ்சித்து மறியாது பரதந்திரமாயிருத்தலின் இப்பிராணமய கோசமும் ஆத்மா வாகமாட்டாது.

ஞானேந்திரியங்களைந்துடன் கூடின மனமே மனோமயகோசமாகும். இது, என்னது, யான் என்று வஸ்து விகற்ப காரணமாய், நாமவிருத்திபேதங்களோடுங் கூடி மகா பலமுள்ளதாய் முற்கூறிய பிராணமய கோசத்தால் பூரிக்கப்பட்டு அதனை முற்றும் பரவியிருக்கும். பஞ்சேந்திரியங்களென்னும் பஞ்சஹோதாக் (ஹோமஞ் செய்வோர்)களாலே, சப்தாதிவிஷயங்களாகிற நெய்யினாலும், வாசனைகளாகிற சமித்துக்களினாலும் வளர்க்கப்பட்டுமிக

வும் ஜ்வலிக்கின்ற மனோமய அக்கினியானது இந்தப் பிரபஞ்சமெல்லாமுந் தஹிக்கின்றது (தாபமுண்டாக்குகிறது). மனத்தையன்றிவேறு அவித்தையில்லை. அதுவே பவபந்த ஏதுவான அவித்தையாம். அம்மனம் பெருத்தால் அனைத்தும் விருத்தியாய், அது நசிக்கிலனைத்தும் நாசமுறுகின்றது. முன் யாதொரு வஸ்துக்களுமின்றிய ஸ்வபனவஸ்தையில் மனமே தனசாமர்த்தியத்தால்போக்தா முதலாய்த் தோற்றப்பட்ட ஸ்வப்ன ஜகமனைத்தையும் எங்ஙனமுண்டாக்குகின்றதோ? அங்ஙனமே இந்த ஜாக்கிரத்திலும் மனதாலுண்டாய்க் காணப்பட்ட இவையாவும் அம்மனோவிலாசமேயாம். சுழுப்தியில் மனம் லீனமாகுங்கால் ஒன்றுந் தோற்றுவது யாவர்க்கு மனுபவமாமாதலால், புருஷனுக்கிச் சம்சார பந்தமானது மனக்கல்பிதமேயன்றி யுண்மையில் பவபந்தமேயில்லை. வாயுதானே ஆகாசத்தில் மேகங்களைச் சேர்த்துப்பின் விலக்கிவிடுதல் போலும், மனுஷ்யன் கயிற்றால் பசுவைக்கட்டிப் பின் னவிழ்த்து விடுதலைபோலும், மனந்தானே முக்குணங்களில் ரஜ, தமகுணங்களைச் சேர்ந்ததால் மலினமாகி, தேகாதி ஸர்வ விஷயங்களிலும் புருஷனுக்கு ராகமு (ஆசையு) ண்டாக்கி பந்தத்தையும், ரஜ, தமமின்றிய சுத்தஸத்வத்தை யனுசரித்ததால் வந்த அவ்விஷயங்களை விஷம்போலகற்றும் விராகத்தாலும், விவேகத்தாலும் நிர்மலமாய் மோக்ஷத்தையுந்தருங் காரணமாயிருத்தலால் புத்திமானை முமுக்ஷு அவ்விவேக வைராக்கிய மிரண்டையும் முன்னம் திடமாயடையவேண்டும். மனம் என்னும் நாமமுள்ள மகா வியாக்ரமொன்று (ஓர்புலி), விஷயமாகின்ற மகாரண்யப் பிரதேசத்தில் எப்போதும் சஞ்சரிக்கின்றதால் சாதுக்களாயுள்ள முமுக்ஷுக்கள் அம்மார்க்கமாய்ப் போகவே வேண்டாம். ஜீவனுக்கு ஸ்தூல, சூக்ஷ்ம விஷயங்களனைத்தையும், சரீர, வர்ண ஆசிரம, ஜாதிபேதங்களையும், குணம், கிரியை, ஏது, பலன் இவைகளையும் மனமே யெப்போதுந் தோற்றிவைக்கின்றது. இவ்வற்ப

மனமானது அசங்கசித்ரூப வஸ்துவை மோகிப்பித்து
தேக, இந்திரிய, பிராண குணங்களால் பந்திப்பித்து,
தன்னாற்செய்யப்பட்ட கர்மபல போகத்தில் நான், எனது
எனவே சர்வதா பிரமிக்கச் செய்கிறது. அத்தியாச
தோஷத்தால் மனமே புருஷனுக் கிப்பொய்யான சம்சார
பந்தத்தைக் கற்பிக்கின்றது. ராஜஸ, தாமஸகுண
தோஷங்களுடன் கூடின அவிவேகிகட் கிதுவே ஜனன
மாதி துக்கங்கொடுக்குமூலகாரணமாம். வாயுவால்மேக
மண்டலம் சூழ்வது போல மனதால் இந்த ஜகமனைத்
தும் பிரமைகொண்டு சுற்றுகின்றதல்லவா! இதனாலேயே
தத்துவவித்துக்களான பண்டிதர்கள் மனத்தையே அவித்
தையென்பார். ஆகையால் முமுக்ஷுவானவன் தன்பிரயத்
தனத்தால் இம்மனத்தைச் சோதிக்கவேண்டும். இது சோ
தனை செய்யப்பட்டு சுத்தமாகும்போது மோக்ஷமானது
கரதலக்கனி போலாம். மோக்ஷ பாத்திரத்திலுள்ள
ஆசையால் இதர விஷயாசையை நிர்மூலமாக்கி சர்வகரு
மங்களையுந் துறந்து சிரத்தையோடு நிரந்தரம் சிரவணாதி
நிஷ்டனாயுள்ளவனே மனத்தின் சஞ்சல சுபாவத்தை நிவி
ருத்திப்பன். ஆதியந்தமுள்ளதாய், பரிணாமியாய், துக்காத்
மகமாய், திருசிய விஷயமாயிருத்தலின் இம்மனோமயகோ
சமும் திருஷ்டாவாய், பரமமாயுள்ள ஆத்மாவாகாது.

பஞ்ச ஞானேந்திரியங்களுடன் கூடின புத்தியானது
விஞ்ஞானமயகோசமாகும். இதுபுருஷனுக்கு சம்சாரகார
ணமாய் பிரகிருதி விகாரமாய் அனாதியாய், சித்பிரதி பிம்
பத்தைச் சார்ந்து சகல விவகாரங்களையும் நிர்வகிக்கும்
அகங்கார சுபாவமுள்ள ஜீவரூபமாய், விருத்தியோடு கூடிய
கர்த்தாவாய், ஞானக்கிரியைகளுள்ளதாய், சர்வதா தே
கேந்திரியாதிகளை நானென்றும, அவற்றின் ஆசிரம, தர்ம,
கர்ம, குணங்களை என்னதென்றும் மிகவும் அபிமானித்
துப் பூர்வவாசனைக்குத் தக்கபடி புண்ய பாபகர்மங்களைச்
செய்து, அக்கர்மானுசாரமாய் ஊர்த்துவ, அதோலோ

கங்களிற் போவதும் வருவதுமாயலைந்து திரிந்து, நாநா விசித்திர யோனிகளிற் நடி, ஜாக்ர, ஸ்வப்னாதி யவஸ்தைகளுற்று, சுக, துக்கங்களாகிற அக்கர்மபல போகங்களை புஜிக்கின்றது. இவ்விக்ஞான மயாதி கோசங்கட்குள் ஹிருதயத்தில் கூடஸ்தனாய், சுயஞ்சோதியாய் ஸ்புரித்து (விளங்கிக் கொண்டிருக்கும் ஆத்மா, ஸ்பாவமாகவே ஏக, சத்திய, சர்வாத்மக, பரிபூர்ண, நிர்விகார பரமாத்மாவாயிருந்தும், தன் சந்நிதான சாமீப்ய விசேஷத்தால் மிகவும் பிரகாசித்து நெருங்கின உபாதியாயிருக்கும் இவ்விக்ஞான மயகோச புத்தியின் அத்தியாசதாதாத்மியத்தால் (பொய்க்கூட் டுறவால்) மித்யா பரிச்சேதமடைந்து 'அஹங்காரமே நான்' என்று மண்ணின் வேறாகக் குடத்தைக் காண்பதுபோலத் தன்னைத் தனக்கன்னியமாகவும், கர்த்தா, போக்தா வாதியாக அபவிகார முற்ற நிர்விகார அக்கினிபோல அயவுபாதியின் தர்மங்களைத் தானடைந்ததாகவும் மதித்துப் பிறவிமுறையான சம்சாரத்தை யடைகின்றது." என்றுரைக்கக் குருவை நோக்கி, "குருமூர்த்தி! பரமாத்மாவுக்குப் பிராந்தியாலேனும், மற்ற எதனாலேனும், அநாதி ஜீவபாவம் தோன்றியிருந்தால் அவ்வநாதியுபாதிக்கு அந்தமில்லையாகுமே. இன்றெனின் ஜீவபாவமும் நித்தியமாய், சம்சார பந்தமும் நீங்காதே? அங்ஙனமாயின் மோக்ஷமுறுவ தெங்ஙனம்? இதனை யருள் செய்ய வேண்டும்." என்றுகேட்ட சிஷ்யனைப் பார்த்து, "வித்வான சிஷ்யா! நன்றாய்க் கேட்டனை. யான் கூறு முத்தரத்தைச் சாவதானமாய்க் கேள். பிராந்தி மோகத்தால் கல்பிதமான வஸ்துக்களையெல்லாம் பிரமாணத்தால் நன்றாக விசாரிக்குங்கால், ரஜ்ஜுவில் பிராந்தி காலத்தில் தோன்றி, யப்பிராந்தி நாசத்தில் நாசமுறும் சர்ப்பாதிகள்போல, பிராந்தியுள்ளவரை தோற்றுமவை, யப்பிராந்தி நீங்கவே யதார்த்த வஸ்துவாகாது அசத்தாய் நசித்தலால், அசங்க, நிஷ்கிரிய, நிர்க்குண, நிர்விகார, நிராகார, சச்சிதானந்த, பிரத்தியக், ஸாக்ஷி சொரூப

மாய், ஆகாசத்தில் நீலாதிபோலப் பிரமையாலன்றியொரு வஸ்து சம்பந்தமுமுறாத ஆத்மாவுக்குப் பிராந்தி ஞானத்தால் வந்த புத்தியாகிற அநாதி மித்யா வுபாதியின் தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால் கானல் ஜலம்போற் கற்பிதமான அசத்ய ஜீவ பாவமும், அநாதியே யாயினும், வஸ்து வாகாமையின், ஆத்மாநாத்ம விவேகத்தால், அழுக்கு ஜலத்தி னழுக்கை நீக்கவே நிர்மலமாய்த் தோன்றும் ஜலம்போல, ஆத்மாவினின்றும் அநாதியவித்யை, அதன் காரியமான அஹங்காராதி யசத்தான உபாதிகளை சோதி செய்து நீக்கும்போது நிர்மலமாய் சுயம் பிரகாசிக்கும் சுருதி சம்மதமான பிரஹ்மாத்மைக்கிய சத்திய ஞானத்தால் பிராந்தி நசிக்கவே அநாதி பிராந்திபாவம் அந்த முறல்போலும், ஜாக்கிரத்தில் சொப்பனப் பிராந்தி நஷ்டமாதல் போலவும், சமூலமாக (அநாதிய வித்தையாதி யுபாதிகளோடு) நாசத்தை யடையும். ஆத்மாநாத்ம விவேகத்தா லுண்டான சத்திய ஞானத்தாலன்றி மற்றவையால் அசத்திய ஜீவ பாவ பந்த மோக்ஷமுண்டாகாததால் நீயும் விவேகித்து அகங்காராதி யசத்துக்களை யகற்றுவாயாக. இந்த விஞ்ஞான மயகோசமும், விகாரியாய், ஜடமாய், பரிச்சின்னமாய், திருசியமாய், வியபிசாரியாய் (ஒரு படித்தாயிராததாய்) இருத்தலின் சிரேஷ்டமான ஆத்மாவாக மாட்டாது. அநித்தியம் நித்தியமாகுமா?

பிரஹ்மானந்தப பிரதி பிம்பத்துடன் கூடின அவித்யா விருத்தியே ஆனந்த மயகோசம். ஜாக்ர, ஸ்வப்னங்களி லிஷ்ட முண்டாகும்போது தோன்றிப் பிரியம், மோதம், பிரமோதம் (விஷய தரிசன, லாப அனுபவத்தால் முறையே யுண்டாகும் சந்தோஷம்) என்னும் பேதத்தால் சகல ஜீவர்களாலும் ஸ்வல்பமா யனுபவிக்கப்பட்டு, சுழுப்தியில் பிரயத்தனமின்றியே ஆனந்த மயமா யனுதினம் சுகிப்பதால் விசேஷமா யனுபவிக்கப்படுவதாயுள்ள இவ்வானந்த மயகோசத்தின் பூர்ணானுபவத்தையே

ஸாதுக்களாயுள்ள விவேகிகள் சார்வதா அடைவதாகும். ஸோபாதியாய், பிரகிருதி விகாரமாய், புண்ய காரியமாய் விகாரசங்காதங்களி னுட்பட்டதா யிருத்தலின் இவ்வானந்த கோசமும் பரமமாயுள்ள ஆத்மாவாகாது.

இப்பஞ்ச கோசங்களையும் ஆத்மாவன்றென நீக்குங்கால் அவ்வபவாதத்தின் முடிவில், இவற்றின் விலக்ஷணமாய், அவஸ்தாத் திரய சாக்ஷியாய், சுயஞ் ஜோதியாய், நிர்விகார, நிரஞ்ஜன, நித்ய போதானந்த சொரூபமாய், திருசிய கடமுமாகாது, அதன் தர்மமு முறாது அதனை யறிந்துக்கொண்டிருக்கும் தேவதத்தனைப்போல, திருசிய பஞ்ச கோசங்களு மாகாது, அவற்றின் தர்மமு மடையாது, அவற்றை யறிந்துகொண்டு ஏகமாய் மிஞ்சித் தோன்றும் இவ்வாத்மாவையே 'அஹம்' என அறிய வேண்டும்." என்றுரைத்த குருவைப் பார்த்து சிஷ்யனானவன், "குருவே! இப்பஞ்ச கோசங்களும் கத்த மிதனை யெனவே யூகத்தால் நேதி செய்து நீக்கிய பின், சத்த சூன்யத்தை யன்றி 'நான்' என்றொன்றுங் காணேனே. ஆதலால் 'அஹம்' எனவறியத்தக்க ஆத்ம வஸ்து வேறே திருக்கின்றது?" என்று வினவக் குருவானவர், "வித்வானான சிஷ்யா! நீ விசாரத்தில் ஸமர்த்தனாதலா லுண்மை சொன்னாய். 'எது எதனை 'இது' என அறிகின்றதோ? அது அதற்கு சாக்ஷியாம். அறியாதது சாக்ஷியன்று.' என்னும் நியாயத்தால அஸ்திரமாய், நானா ரூப விகாரத்தோடு கூடிய அஹங்காராதி திருசிய வஸ்துக்களின் பாவத்தை (இருப்பை)யும், அவற்றின் அபாவ ரூபமான சூன்யத்தையும், இவற்றின் மேலே ஞான சொரூபமா யிருந்தறிவதால் அவற்றின் சாக்ஷியாய், மேலில் தன்னை யறிவதற் கொன்றின்றித் தன்னைத் தன் தேஜஸால் தான்றானே யறிவதால தனக்கும சாக்ஷியாயிருந்து ஜாக்ர, ஸ்வப்ந, சுழுப்தியளில் ஏகமாய், பிரத்தியக் காத்மாவாய், ஹிருதயத்தில், 'அஹம், அஹம்' என்று ஸதா

தானாகவே ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக்கும் நித்திய ஞானானந்த ஆத்மாவை அதி சூக்ஷ்ம புத்தியால் 'அஹம்' (நான) என்றறிவாயாக. மூடனானவன் கட ஜலத்தில் தோன்றும் சூரியப் பிரதி பிம்பத்தை சூரிய னென்பன். விவேகி, கடம், ஜலம், பிரதி பிம்பம், இவற்றை விட்டு ஆகாசத்தில் ஏகமாய், தானற்று இம்மூன்றையும் பிரகாசிப்பித்து சுயம் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும் சூரியனை யுள்ளபடி யறிவான். அதுபோல அஞ்ஞானமுள்ள மூடன் பிராந்தியால் தேகத்தின்கண் புத்தி யுபாதியில் தோற்றும் ஆத்மப் பிரதி பிம்பமாகிய ஜீவனையே அஹமென் றெண்ணுவன். விவேக ஞானமுள்ள விதவானோ தேகம், புத்தி, சிதாபாச மிவற்றைவிட்டு, ஹிருதயாகாசத்தில் ஏகமாய், இவையாவு மறிந்துகொண்டு நித்தியமாய் சர்வத்திலும் நிறைந்து, அசத்தையும் பிரகாசிப்பித்து சூக்ஷ்மமாய், வியாபகமாய், ஸத், அஸத்துக்கு விலக்ஷணமாய், உள், வெளியின்றிச் சுயம் பிரகாசித்துக்கொண் டிருக்கும் அகண்ட ஞான சொரூபமான தன் நிஜரூப ஆத்மாவை நன்றாய் விசாரித் தறிந்து, அதனாலே நிர்மலனாய், ஜனன, மரணாதிக ளற்று, மூன்றுவித பயமின்றி, துக்கரகிதனாய், நிச்சலானந்தகனசொரூபமாகிறான். ஸத்ய, ஞான, அனந்த, ஆனந்த, ஏகரஸ, நித்ய நிரந்தர, ஸ்வதஸித்த, சுத்த, பிரத்தியக்க பின்ன பிரஹ்மத்தை யுள்ளவாறு அகமென அனுபவமா யறிந்த ஞானி மீண்டும் இச்சம்சார மடைதலின்றி அவ்வத்வைதானந்தப் பிரஹ்மமே யாவதால் 'பிரஹ்மோஹம்' என்னும் பிரஹ்மாத்மைக்கிய ஞானமே ஸம்ஸார பந்தத்தினின்றும் முக்திபெற முக்கிய காரணமாம். இந்தப் பிரஹ்மாத்ம ஞானத்தையன்றி பவபந்த மோக்ஷத்தில் முமுக்ஷுவுக்கு வேறு வழியில்லை யாதலால், நீயும் 'அஹம் பிரஹ்மம், பிரஹ்மோஹம், பிரஹ்மை வாஹம்' என் றுணர்ந்து யனுபவமா யெப்போது மறிக.

இந்தப் பிரஹ்மமானது, தன்னின் வேறு வஸ்து வின்மையின் பரமார்த்தமாயிருக்கும். மிருத்காரியமான குடத்திற்கு மண்ணுருவத்தையன்றி வேறு ரூபமின்மையின், மண்ணையன்றி யன்னியமாய்க் கடத்தைக் காட்ட லொணும சாதிக்க வொண்ணாமையால், மோஹத்தால் கற்பிதமேயாய நாமமாத்திரமா யிருக்கும் அசத்திய குடமும் சத்தியமான மாத்திரையாய்த் தோற்றப் பின்னமின்றி யிருத்தல் போலவும், அதிஷ்டானத்தில் கற்பிதமா யன்யம் போற் றோற்றும் யாவும் பரமார்த்தியால் அதிஷ்டானமே யாமெ பமெனத் தோன்றலால், ரஜ்ஜுவைப் பாம்பு போலுணர்ந்தமையி லின்றி சர்ப்பமெப்பொழுதுந் தோற்றுமவை, அப்படி ரஜ்ஜு தம் தன்னதிஷ்டானமாகாதி அன்யமின்றி பாம்பாதியே யாதல்போ லவ்வதிஷ்டானத்திற் கன்யமின்றி யதிஷ்டானமே யாதல் போலவும் பிரமையுள்ள மூடனுக்கு அஞ்ஞானப் பிரமையால் காணப்படுமுள்ள இச்சகல ஜகமாயமானது வேறு கிருத்தியமாய்த் தகியாம்போற் றோற்றுகின்றதேல் சாதுர்யத்தால் தத்துவ விசாரதசையில் பிரஹ்மகாரியமாய, அவ்வதிஷ்டானப் பிரஹ்மத்தில் கற்பிதமாயன்யமாய்ச் சத்துப்போற் றோற்றுமாசாவும், பிராந்தியால் அதிஷ்டானப் பிரஹ்மமேயாகிய ஜகமெனத் தோற்றலால், பரமார்த்தமா யறியப்படும் பொருளாயிராது சத்தியமின்மையால், அவ்வதிஷ்டானப் பிரஹ்மத்திற் கன்யமாகாது ஸ்வகதபேத ரஹித சச்சிதானந்தப் பிரஹ்மமாத்திரமாகவே யிருக்கின்றது. அன்றியும், பிரஹ்மத்திற் கன்யமாய ஜகத்து சத்தியமா யிருக்கிறதெனின், பிரஹ்மத்தின் பூர்ணத்துவத்திற் கானியும், ‘இப்பிரபஞ்சமனைத்தும் பிரஹ்மமே’ என் பரமாய அதர்வண சுருதியிற் கூறும் வேதத்திற்கு அப்பிரமாணத்வ ஸித்தியும், ‘சர்வ பூதங்களு மென்னிலில்லை, நானுமவற்றிலில்லை’ என்றுரைத்த சர்வக்ஞனான ஈசுவரனுக்கு அசத்திய வாதித்வமும் வரும். இம்மூன்று தோஷங்க

ளும் ஸாதுக்களாயுள்ள மஹான்களுக்குச் சம்மதமாகாது. அதுவுமன்றி ஸுழுப்தியிலும் ஜகம் சிறிதும் தோன்றாது. முற்கூறியபடி விசாரிக்கிறபொழுது ஜகம் ஸ்வப்னம்போல வெறும் பொய்யாய்ப்போதலின் அஞ்ஞானம் கூறும் மோக்ஷபந்த அம்மூடர் வசனம் ஞானத்தோனுக்குப் பித்தற்றல்போல அசத்தியமாம். அதனால் பிரஹ்மமே எங்கும் ஏகமாய்ப் பிரகாசிக்கின்றது. அத்விதீயமாய் அரூப அக்ரிய, அவ்யக்த, அவ்வியய, அப்ரமேய, அக்ராஹ்யக்ராஹி, சத்திய, சாந்த, பரிசுத்த, அனந்தரஸ ஸ்வரூபமாய், மாயையால் செய்யப்பட்ட சர்வ பேதங்களுமின்றி நித்ய, நிராகார, நிஷ்கள, நிரஞ்சன, நிர்மல, நிர்விகற்ப, ஸ்வயஞ்ஜோதியாய், ஞாத்ரு, ஞான ஞேய மென்னும் திரிபுடி ரஹித, கேவல, அகண்ட சின்மாத்ரமாய், ஸதா பிரகாசிக்கும் மிக்க பரப்பிரஹ்மதத்துவத்தை ஞானிகளறிகின்றார்கள்.

சிஷ்யனே! பற்றவும், விடவும் கூடாததாய், மன, வாக்குக்கட்கு அகோசரமாய் அப்ரமேயமாய், ஆதி யந்த மற்ற அபரிபூரணமாய் ஸ்வஹம்பிரகாசமாய், நாமரூபம் முதலிய மற்ற ஜீவர்களுபாதியான் இவ்வாறு சொல்லப்படுகிற 'தத்' 'துவம்' பதங்களாலறியப்பட்ட பரமாத்ம ஜீவாத்மாக்கு, 'தத்துவமஸி' முதலிய வாக்கியமுதலிய இவ்வித மஹா வாக்கியங்களும், முற்கூறிய ஈச்வரனது மாயையாதியும், ஜீவனது பஞ்சகோசங்களுமெனப்பட்ட கற்பித அசத்திய காரண காரிய உபாதிகளால் சூரியனும், மின்மினியும், ராஜனும் சேவகனும், சமுத்திரமும் கிணறும், மேருவும் அணுவும்போல விரோதங்களுற்ற ஏகத்துவமுற்ற வாச்சியார்த்தத்தால் ஐக்கியம் கூறுமல், லக்ஷணைகளில் இங்கு பயனின்றிய ஜஹத், அஜஹத் (விட்டது விடாதது)களை விட்டு ஜகதஜகத் (விட்டுவிடாத) லக்ஷணையால், 'சோயம் தேவதத்த', என்னும் வாக்கியத்து விரோதாம்சங்களை நீக்கி ஐக்கியமாய் தேகத்தை அறிவிப்பதுபோல, பிரஹ்மத்தில் கற்பித்த த்துவைதத்தை நிஷேதிக்கும் அச

சுருதிப் பிரமாணத்தாலும், தன் விவேக ஞானத்தாலும், ரஜ்ஜுவில் சர்ப்பம், சொப்பனம்போலக் கற்பிதமாய், அசத்தியமான திருசிய விருத்த வியாதிகளை யிரண்டிடத்தும் 'நேதி, நேதி' யென யுக்திகொண்டு நீக்கவே, முறையே ராஜ்யபார, கேடயாதிகளாலே ராஜா, சேவக ரதுபாதிகளை யகற்றும்போது. ராஜா. சேவகரில்லாமல் மனுஷ்ய த்வத்தோடொன்றுவதுபோல, சுவர ஜீவனின்றி, சின் மாத்ரமாய், அகண்ட காரமாய் விருத்தியின்றி சேஷித்து (மிஞ்சி) நின்ற அத்தியாம லக்ஷ்யார்த்தத்தால் அபாவ ஐக்கியத்தை நன்றாய்க்கூறுகின்றன. இந்தப் பிரஹ்மாத்மைக்கிய வகண்ட பாவத்தை மஹாத்துக்களாயுள்ள ஞானிகள் பரிசயிப்பதால், நீயும் தேகாதிய சத்துக்களை நானென்றெணன்று யபாவாதித்து தொகசித்தமாய், ஆகாசம்போலதி சூக்ஷ்மமாய் எப்போதும் பிரகாசிக்கும் சத்திய ஞானானந்த பரிபூர்ண பிரஹ்மமே நானென்று தெளிவான புத்தியாலுன்னை யறிவாயாக. மண்ணினாலுண்டாய், மண்மயமாகவே யிருக்குங் கடாதி சகலமும் மண் மாத்ரமே யாதல்போல் சத்ரூப பிரஹ்மத்தினாலுண்டாய், பிரஹ்ம மயமாகவே யிருக்கும் இவ்வுலகத்தும் பிரஹ்ம மாத்ரமாயும், சொப்பனத்தில் நித்திரையாற் கற்பிக்கப்பட்ட தேச, கால, விஷய, ஞாதுரு ஆதிய சர்வமும் மித்தையாதல்போல் இந்த ஜாக்கிரத்திலும் தன்னஞ்ஞானத்தால் கல்பிக்கப்பட்டன்யம்போல் தோன்றும் தேக, கரண, பிராண, அகங்காராதி ஜகமந்த மித்தையாயும் இருத்தலால், தன்னின் அன்யமா யெதுவுமின்றி சத்தியமாய், ஆத்மாவா யிருக்கும் அதிசாந்த, நிர்மல, அத்வைதப் பிரஹ்மமெதுவோ? சத்தியமாக, அது நீயாகிறாய் (தத்துவமசி). ஜன்மாதி ஷட்பாவ விகாரங்களும், ஜாதி, நீதி, குல, கோத்திர, நாம, ரூப, குறி, குண, குண (நல்ல) தோஷ, ஆதி, வியாதிகளும், பசி, தாக, சோக, மோக, ஜரா, மரணமென்னும் ஷடூர்மிகளும், தேச, கால, விஷயாதிகளுமின்றி, சகல வாக்குகளாலு மறியப்படாது ஞானக்கண்ணுக்கு லறி

யப்படுவதாய், யோகிகளது ஹிருதயத்தால் பாவிக்கப்பட்டு, மற்றக் கரணங்களால் பாவிக்கப்படாததாய், ஸ்தூல புத்தியானது அறிதற்கரியதாய், பிராந்தி கல்பித மித்யா ஜகத்திற்கும், தனக்கும் தானே யாச்ரயமானதாய், ஜகத் சிருஷ்டி, ஸ்திதி, நாச ஹேதுவாய், காரிய நாமரூப சர்வ ஜகத்திற்கும், தனக்கு வேறு காரணமின்றிய பரம காரணமாயினும், காரண, காரிய விலக்ஷணமாய், ஸத், அஸத் விலக்ஷணமாய், க்ஷர (மாயா காரியம்), அக்ஷர (மாயை) விலக்ஷண பரமாக்ஷரமாய், பிரமையால் அவர்ணம்போல நாம, ரூப, குண, விகார, பேதமாய்த் தோற்றினும் நிர்நாம, நிரூப, நிர்க்குண, நிர்ப்பேத, நிர்விகாரமாய், நிஸ்தரங்க சமுத்திரம்போல நிச்சலமாய், நித்ய, நிஷ்கள, நிரஞ்சன, நிருபம, நிர்விகற்ப, நித்யமுக்த, அவ்யய, அனாதி, பரிசுத்த, பராத்பர, பிரத்தியக், அகண்ட, பரிபூர்ண, சத்திய, ஞானகன, அனந்த, ஆனந்த, ஏகரசமாயுள்ள பிரஹ்மமெதுவோ அது சத்தியமாய் 'அது நீயாகிறாய்' (தத்துவமஸி). இவ்வர்த்தத்தை யுக்தியோடு ஸூக்ஷ்ம புத்தியால் ஹிருதயத்தில் பின்னமின்றி நிச்சலமாய் எப்போதும் சிந்தை செய். அதனால் கரதல ஜலம்போல் சம்சயமின்றிய தத்துவ ஞானமுண்டாகும். தேஹசமூக மந்தியில் அரசனைப்போல தேகாதி சங்காதங்கட்குள் ஞானமாத்ரமாயிருக்கும் பிரஹ்ம ரூப ஆத்மாவை விவேகித்தறிந்து அதற் கன்யமாய்த் தோன்றும் திருசிய வர்க்கங்களை யவ்வஸ்துவாகவே பிரவிலாப்பித்து அவ்வாத்மாவாகவே யெப்போது மிருப்பதா லானந்தமுற்று பசாந்தனுவாய். புத்தியாகின்ற குகையிலே ஸத், அஸத்துக்கு விலக்ஷணமான அத்விதீய சத்தியப் பிரஹ்ம வஸ்து விருக்கின்றது. எவன் அவ்வஸ்துவாகவே யெப்போதும் அந்த ஹிருதய குகையில் ஸ்திரமாய் வசிக்கின்றானோ? அவனுக்குப் பின்னர் சரீர குகையில் பிரவேசமே யில்லை (பிறப்பில்லை).

இவ்வாறு வஸ்துவை யறிந்தாலுங்கூட, சம்சார காரணமாய், நான் கர்த்தா, போக்தா என மிகவும் கெட்டிப்

பட்டு மகா பலமுள்ள அநாதி வாசனையானது அடிக்கடி தடையாக வரும். சுவாத்தும திருஷ்டியால் ஸ்திரமாகத் தன்னிலே நின்று சிறிதும் தவிராத தன் பிரயத்நத்தால் வரும் அவ்வாசனைகளை யப்போதே அடக்கிவிடு. வாசனா க்ஷயத்தைத் தான் வசிஷ்டாதி முனிபுங்கவரர் முக்தி யென்பர். லோக வாசனை, தேக வாசனை, சாஸ்திர வாசனைகளால் ஆத்ம ஞானம் உள்ளபடி தோன்றாது. அன்றி 'சம்சார காராக்கிருகத்தி (சிறைச்சாலையி) னின்று மோக்ஷமுற (விடுபட) இச்சிப்பவர்க்கு இவ்வாசனாத் திரயமும் இருப்பு விலங்காம்' என்றறிஞர் முறைப்பதால் லோகப்பற்று சாஸ்திரப் பற்றுடன், 'தேகத்தைப் பிராரப்தம் போஷிக்குமென்னுந் திட நிச்சயத்தால் தேகப்பற்றையும் விடுத்து, மகா தைரியவானாய், சலிப்பின்றி மிக முயற்சித்து, சத்துவ, ரஜோ குணங்களால் தமோ குணமும், மிசிர சத்துவத்தால் ரஜசும், சுத்தத்தால் மிசிரமும் போவதால் சுத்த சத்வத்தை யநுசரித்தவனாய், சாவதான சித்தத்தோடு 'தத்துவமசி' முதலிய மகா வாக்கியங்களால் ஜீவப் பிரஹ்மா பேதங் கூறும் சுருதிப் பிரமாணத்தாலும், தன் யுக்தியாலும், ஸ்வானுபவத்தாலும், 'நான் ஜீவனன்று, புத்தி விருத்தி சாக்ஷியாய் அஹமென அனுபவமாகும் நானே அகண்ட பரிபூர்ணப் பிரஹ்மம்; அந்தப் பிரஹ்மமே நான்' என்னும் அகண்டப் பிரஹ்மாத்மைக்கிய விருத்தி ஞானத்தை, இத்தேகத்தில் அகம் புத்தி சேஷமில்லாது நாசமுறும் வரையிலும், சொப்பனம்போலிஜ்ஜீவ ஜகத் தோற்றம் விளங்கும் பரியந்தமும், பிக்ஷை யெடுத்தல், ஜல, மல விசர்ஜ்ஜன மின்றி தியானிக் கற்பமும் வேறு வேலை யின்மையி னெல்லாக் காலத்திலும், நித்திரை, லோக வார்த்தை, சப்தாதி விஷயங்கள், சுவாத்தும சிந்தனையை மறத்தல் இவைகட்குக் கால் நொடி நேரமு மிடங்கொடாமல் நிரந்தரமாய் ஹிருதயத்தில் அநுசந்தானிக்கும் ஏகாத்தும நிஷ்டாபலத்தால்,

வாசனையற்று வஸ்துவில் திடபுத்தி யுண்டாதற்பொருட்டு அவ்வாசனை வேகத்தால் ஒவ்வொரு கால முண்மைபோற் றோற்றிவரும் தேகேந்திரியாதிகளில் நான், என்னது. எனும் எண்ணமாகின்ற அத்தியாச மனத்தையும் அடியோடு நீக்கிவிடுக. ஜலாதி சம்பந்தத்தால் தோற்றும் துர்க்கந்தத்தால் மறைபட்டது போன்றிருக்கும் அகிற் கட்டையின் சுபாவ சுகந்தமானது, அக்கட்டையை அரைப்பதால் துர்க்கந்தம் நீங்கவே சுயமாய்ப் பிரகாசிப்பதுபோல இடைவிடாது ஞானாப்பியாச மென்னும் அரைத்தலால், பழைய ஆத்மாவின் லயிக்கு மவ்வளவே வாசனையும் நீங்கலாம். சதத்தும் ஆத்மாவில் நிஷ்டையால் யோகிகட்கு மனோ நாசமுற, அதனால் ஹிருதயத்துள்ள அநாத்மமாகிய வாசனைகள் நிசேஷமாய் நீங்கவே, அவ்வாசனை ஜாலத்தால் மறைபட்டது போன்றிருந்த பரம ஆத்மானுபூதியும் பிரதிபந்தமின்றி, நிர்மலமாய், சுயமே பிரகாசிக்கும். சர்வ பிரகாரத்தாலும் திருசியமாய்த் தோன்றும் அகங்காராதி சர்வமும் பொய்யாய், விகாரியாய், க்ஷணிகமாய்க் காணப்படுவதால் சாக்ஷியை யறிதல் கூடாது ஜடமா யிருத்தலால், இவ்வகங்காராதிகளையும், ஜாக்ர, சொப்பன, சுழுப்திகளில் அடிக்கடி யில்லாததாய்க் காணப்படு மவற்றின் விகாரங்களையும், சுழுப்தியிலும் நீங்காதிருந் தறிவதனால் சுருதி சொல்லும்படி ஜன்ம நாசமின்றிய நித்தியமாய், சாக்ஷியாய், நிர்விகாரமாய், சத்து, அசத்து விலக்ஷணமா யிருக்கும் 'அஹம்' பதார்த்தப் பிரத்தியக் காத்மா வாகா. ஆதலால் மாதா பிதாக்களின் மலத்தால் பிறந்த மல, மாம்ச மயபிண்டமான இப்பிணை தேகத்தைச் சண்டாளனைப்போ லதி தூரத்தில் நீக்கி, இத்தூலத்திலும், புத்தி கற்பித இத னபிமானத்திலும், இதிலுள்ள நாம, ரூப, குல, கோத்திர, ஜாதி, ஆசிரமாதிகளிலும், அங்ஙனமே லிங்க தேகத்திலும், கர்த்திருத்துவாதி யதன் தர்மங்களிலும் அகம் புத்தியை விடுத்து சத்திய ஞானானந்த ஆத்மாவில் அகம் புத்தி

வைத்து எவ்வஸ்துவில் கண்ணாடியில் நகரப் பிரதி பிம்பம்போல விஜ்ஜக மெல்லாம் சாயா மாத்திரமாய் விளங்குகிறதோ? அந்த சர்வாதிஷ்டான சுயம்பிரகாசப் பிரஹ்மத்தில் மகாகாசத்தில் கடாகாசத்தைப்போல ஆத்மாவைப் பிரவிலாபித்து 'அது நான்' என்று அபின்னமாய், அரூப, அக்ரிய, அத்வைத, அகண்ட, சச்சிதானந்த சொரூபமான தன் நிஜ ரூபத்தை யனுபவமா யறிந்து கூத்தாடி தன் நிஜரூப மடைந்து வேஷரூபத்தை நீக்கி விடுதல்போலிப் பொய்யுடம்பைவிட்டு, இப்பிண்டாண்ட பிரஹ்மாண்டங்களை மண்பாண்டம்போல விசாரித்து அறிவாலகற்றி, அநிச்சல அகண்ட பாவத்தால் அகண்ட சுரூப கேவல பிரஹ்ம மாத்ரமாய் சதா காலமும் சும்மா கவே யிருந்து கிருதகிருத்தியனாய்ப் பரம சாந்தி யடைவாயாக.

புருஷனுக்கு சம்சார காரணமான பிரதி பந்தங்க ளனேக மிருக்கினும், முதல் விகாரமாக முளைக்கும் அகங்காரமே யவை யனைத்திற்கு மாதி காரணமாம். அனந்த மகிமை யுள்ள அகண்ட, ஏகரஸ, நிர்விகார, நித்திய ஞானானந்த மூர்த்தியான வுனக்கு இவ்வகங்காரத்தோடு அத்தியாச தாதாத்மிய வந்தா லேசமேனும் ஜன்ம, மரண, ஜரா, துக்காதி சம்சார பந்தமடைந்ததன்றி சுபாவமாக சிறிது மில்லாமையாலும், தேகத்தில விஷ தோஷம் அற்ப மிருக்கினும் ஆரோக்கிய மில்லாதது போல, அற்பமேனும் அஹங்காரத்தோடு சம்பந்த மிருக்கும்வரை யார்க்கு மெவ்வளவும் மோக்ஷ மென்னும் பேச்சு மில்லாததாலும், தமசால் மூடப்பட்ட மூட புத்தியால் முன்பு தோன்றிய அகங்காரமும், அதன் காரியமான விகற்பமும் லேசமின்றி யத்தியந்தம் நசித்ததலால் பிரஹ்மாத்மைக்கிய ஸ்திதி பிரதிபந்த மின்றி விளங்கலின், பிரத்தியக்காத்மதத்துவ விவேகத்தால் 'அது நான்' எனவே சுயம்பிரகாச, பரிபூர்ண, சதானந்த ஸ்வரூபதத்துவத்தை

யடைந்து ராகுவால் விடுபட்டு நிர் மலமாய்ப் பிரகாசிக்கும் பூர்ண சந்திரனைப் போல் அவ்வகங்கார முக்தன் அணுவாகவே சதா பிரகாசிப்பதாலும், ஹிருதய மாகின்ற பூமியில் மகா பல முள்ள அகங்கார மென்னு மதி பயங்கர சர்ப்பத்தால் சுற்றப்பட்டு, அதன் குணத்திரயமென்னும் சிரத்திரயத்தால் எவருமடையாவண்ணம் ரக்ஷிக்கப் படுகின்ற பூர்ணானந்தம் கொடுக்கும் பிரஹ்மானந்த மஹா நிதியை, மகா தைரியத்தோடு சுருதி சம்மத அனுபவ ஞான மென்னும் பெரிய வாளினால் அதன் கோரமான தலை மூன்றையும் வெட்டி அவ்வகங்கார முக்தலைப் பாம்பை முற்றுந் தொலைத்தவனே அடைந்தனுபவிக்க சமர்த்தனுதலாலும், நீயும், கர்த்தாவாய், விகாரியாய் ஆத்மப் பிரதி பிம்ப முற்று அதனுள் சத்துரு போல் தோன்றும் அகங்காரத்தில் ஆத்ம புத்தி விட்டு அவ்வகங்காராதிகளிற் சென்ற விருத்தியின்னை யகதர் முகமாகத் திருப்பி, புஜிப்பவன் தொண்டையிலடைத்த முள் போலுனக்குத் தீங்கு செய்து வந்த உன் சத்துருவான அகங்காரத்தை ஞான வாளால் கொன்று, உன் பரமார்த்த சொரூப மடைந்ததால் இதா ஆனையை விட்டவனும் ஸ்வஸ்வரூப சாமராஜ்ய சுகத்தை யிஷ்டப்படி நன்றாயனுபவித்துப் பூர்ணாத்மாவாய் அநிர்விகற்ப பிரஹ்ம பதத்தில் எப்போதும் தூஷ்ணீ பாவ (மௌன) முற்றிருக்கக் கடவாய்.

இவ்வாறு அகங்காரம கொல்லப்பட்டாலும், பின்னர் க்ஷணமாத்ரமேனும மனதால் சிந்திக்கப் படின் மீண்டு முயிர் பெற்றுக் காற்று லலையுங் கார்கால மேகம் போலனந்த விக்ஷேபங்கள் செய்யு மாதலாலும், தேகாதி திருசிய விஷயங்களில் நான், எனது முதலிய சிந்தனையுள்ளவனே பாச பெத்தனும், அதேதற்றவன் முக்தனுமாகலின், விஷய சிந்தனை யே பேத பாவத்தால் பவ பந்த ஏதுவாகலானும், இவ்விஷய சிந்தனையால் அவ்வகங்கார

சத்துருவுக்குக் கொஞ்சமு மிடங் கொடுக்க லாகாது. வாடிய, எலுமிச்ச மரத்திற்கு விடும் ஜலம்போ லிச்சிந்தனையே அகங்கார முயிர் பெற்றெழுங் காரண மாகும். காரிய விருத்தியால் காரண பீஜமும் விருத்தியாய்க் காரிய நாசத்தால் பீஜமும் நசிப்பதைப் பார்த்தலால், முன்னம் காரியத் (சிந்தனைக்) தை நீக்குக. காரிய சிந்தனை வளர்ந்தால் காரண அகமாதி வாசனையும் அவ்வாசனை விருத்தியால் சிந்தனையும் விருத்தி யாகும். அச்சிந்தனையால் பாகியக் கிரியை யுண்டாம். இவ்விரண்டாலும் அவ்வாசனை மிக வளர்ந்து புருஷர்களெவர்க்கும் பலவித சம்சார பந்த முண்டாக்கும். இப்பந்தத்தைச் சேதிக்க முன் சொன்ன மூன்றையும் நசிப்பிக்க வேண்டி மாதலாலும், அதற்கு சர்வதேச, சர்வகால, சர்வாவஸ்தையிலும், 'நானா ரூபமாய்த் தோன்று மிச்சர்வமும் பிரஹ்மமாத்திரம்' என்னும் திருஷ்டியே மிக நல்ல உபாய மானதாலும், இந்தப் பிரஹ்ம பாவனையின் பலத்தால் முன்னம் கிரியை ஒடுங்க, அதனால் சிந்தனை (நினைவு) மிறக்க, அதனால் வாசனை க்ஷயமாகும். அவ்வாசனாக்ஷயமே மோக்ஷ மாகும். இங்ஙனம் 'ஸர்வம் பிரஹ்மம்' என்னும் சத் வாசனை முதிர்ச்சியால் அருணப்பிரபையால் இருள் போல அகமாதி மலின வாசனைகள் லயித்துப் பின் சூரிய னுதிக்கவே இருட்டும், அதன் காரிய சர்வானர்த்தங்களும் சிறிது மின்றி நசிப்பது போல, அத்வைதா னந்தானுபவ முதிக்கவே, பந்தமும், அதனால் வந்த துக்க லேசமுமின்றி முற்றும் நசிப்பதால் நீயும் திருசியமாய்த் தோற்று மிவைகளைப் பிரஹ்ம மாத்திரமாய்ப் பிரவிலாபித்து 'அவ்வானந்த கனப்பிரஹ்ம மாத்ரோஹம்' எனும் நிச்சலபாவனையால் பாகியத்திலோ? ஆந்தரத்திலோ? சார்வகாலமும் சமாதி நிஷ்டனாய்க் கர்மபந்த முள்ளவரையிலும் காலங் கழித்துவா.

இப்பிரஹ்ம நிஷ்டையை எக்காலத்தும் கிஞ்சித்தும் விட (நிஷ்டையில் பிரமாதம் பண்ண) க் கூடாது, விடின்,

அப்பிரமாதமே (நிஷ்டை தவிர்தலே) மிருத்யு வாகுமென்று பிரஹ்ம புத்திரரான *ஸனத்சுஜாத பகவான் விசேஷித் துரைத்திருப்பதன்றி ஸ்வஸ்வரூபத்தினின்று நழுவும் பிரமாதத்தால் மோகமும், அதனால் அகம் பாவமும், அதனால் பந்தமும், அதனால் துன்பமுமுண்டாவதால் ஞானிக்குப் பிரமாதத்தை யன்றி வேறு அனர்த்தமில்லை. ஜலத்தினின்றும் விலக்கப்பட்ட பாசியானது சற்றும் நில்லாது மீண்டு மதனை மறைத்தல் போல பஹிர் முகப்பட்ட புருஷன் பிராக்ஞனு (ஞானியா) யினும மாயை ஆவரணம் செய்தலால், தன்னை மறந்த மதியானது விஷய மார்க்கமாய்ச் செல்லுமாதலினவனை பராமுகனையும் வியபிசாரி ஸ்திரீயானவள் தன்னிடத்தில் மோகமுள்ள ஜார புருஷனை யலைப்பது போல புத்தி தோஷங்களால் பலவாறு ஆட்டிவைக்கும். என்னை? பிரமாதத்தினால் சித்தமானது சுவசுவரூபமாகின்ற லக்ஷ்யத்தில் நின்று அற்பம் நழுவுமாயின் கையினின்று நழுவிய படிக்கட்டின் மேல் விழுந்த பந்தைப போலாங்காங்கு பாகிய விஷயங்களில் பாய்ந்து விழும். பின்னர் அவ்விஷயங்களை நல்லதென ஸங்கற்பிக்கும். அதனாலே இது நமக்கு வேண்டும் என்னும் காமமுண்டாம். அக்காமத்தாலே புருஷனுக்கு அவ் விஷயானுபவத்திற் குள்ள பிரவிருத்தி யுண்டாகும். அப்பிர விருத்தி யால் ஸ்வரூப நிஷ்டை விட்டுப் போய் அதோகதியி லாழ்ந்து திரும்பியேறி சொரூபத்தை யடைதலின்றி நாசமுறுவான். ஆதலால் பிரஹ்ம நிஷ்டையில் செய்யும் பிரமாதத்தை யன்றிபிரஹ்ம நிஷ்டராயுள்ள விவேகிகட்கு வேறு மிருத்யு வில்லை. அந்நிரந்தர நிஷ்டையுள்ளவனே சித்தி பெறுவானாதலால் சர்வானர்த்த ஏதுவான பிரமாதத்தாலுண்டாகும் சங்கற்பத்தைத் தள்ளி சாவதானமாய் அச்சொரூப நிஷ்டனாகவே யிரு.

* கவியில் வசிஷ்டரெனப்பட் டிருக்கிறது.

ஜீவித்திருக்கு மிப்போதே பிரஹ்மாகாரமாக இருக்கும் முக்தி யுற்றவ (முக்த) னே, விதேக ஸ்திதியிலும் அங்ஙனமே பிரகாசிப்பன். 'பேதத்ருஷ்டி யற்பமேனு முள்ளவர்க்கு பீதி யுண்டாம்' என யஜுர் வேத முரைத்தலின், பிரமாதத்தா லெப்போதாவது பரிபூர்ணப பிரஹ்மத்தில் அணுமாத்ர பேதம் பார்ப்பவன் அப்பின்ன த்ருஷ்டியால் பயத்தை யடைவதுடன் நாஸ்திக சுருதி ஸ்மிருதி நியாயங்களால் நிஷேதிக்கப்பட்ட அசத்தான தேகாதி த்ருசியத்தில் ஆத்ம புத்தி செய்பவன் நிஷித்த கர்மம் செய்யும் பாபியைப்போல துக்கத்தின் மேல் துக்கத்தையே யடைவன். அன்றி சத்தியானு சந்தான பரன் (மெய்யன்) துக்கவிமுக்தனாய் மகத்துவமடைவதையும், மித்யானுசந்தான பரன் (பொய்யன்) நாசமுறுவதையும்*. அசோர, சோரர்களிடத்துப் பார்த்தலாலும் அசத்தாயுள்ள பாகிய விஷய சிந்தனத்தால் மனப்பிரசாதமு (தெளிவு) ம், அதனால் பரமாத்ம தர்சன (ஞான) மும், அதனால் சம்சார பந்த நாசமும், சித்திப்பதால் பாகிய நிரோதமே மோக்ஷமார்க்க மாதலாலும் சத்தியா சத்திய விவேகியாய், சுருதிப் பிரமாணத்தால் பரமாத்ம நிர்ணய மறிந்த புத்திமானுள்ள எந்த முமுக்ஷு தான் அசத்தானது தன் நாச ஹேதுவென்றறிந்தும் பாலை போல் நஞ்சை பற்றுவன்' எவனும் பற்றானாதலாலும், மென்மேலும் துர்வாசனையையே விருத்தியாக்கிப் பந்த ஹேதுவா யுள்ள அசத்திய பாகியானுசந்தானத்தை விட்டு விவேகியாயுள்ள யதியானவன், 'சத்திய ஞானானந்த பரப்பிரஹ்மை வாஹம்' எனு மனுபூதியால் அவித்யா காரிய சர்வ துக்கங்களையும் நீக்கிப் பரமானந்தங் கொடுக்கும் பிரஹ்ம நிஷ்டையில் தற்பரனா யிருக்க

* களவில் சம்சயமுள்ள பதின்மர் கைகளிலும் காய்ந்த இரும்பைக் கொடுக்க எடுத்தவனே மாத்திரம் தகிக்க மற்றவர் சுகமுறுகின்றனர்.

வேண்டும். விரோத லக்ஷண முற்றிருத்தலின், ஜாக்கிர முள்ளவனுக்கு சுழுப்தியும், சுழுப்தனுக்கு ஜாக்கிரமு மில்லாதது போல தேகாதி யபிமான முள்ளவனுக்கு முக்தியும், சராசரங்களினுள் வெளியிலும தன்னை யேகமாய் அவைகட்கு சாக்ஷியாயும், அதிஷ்டானமாயும் சூக்ஷ்மமான தன் மனத்தால் பார்க்கும் சர்வாத்ம பாவத்தினால் சர்வோபாதிகளையும் நீக்கி யகண்ட பரிபூர்ணமா யிருப்பவனே முக்தனாகலின் அம்முக்தனுக்கு தேகாதி யபிமானமு மில்லை. ஆதலால் இச்சர்வாத்ம பாவத்தையன்றி சர்வப் பிரகாரத்தாலும் பவபந்த மோக்ஷத்திற்கு வேறு வழி யெதுவுமின்று. சர்வாத்ம பாவமோ? சதா காலமும் ஆத்மாவில் நிஷ்டையால் திருசியத்தைப் பற்றுதகற்றுவதால் விதகியாகும். தேகாத்ம புத்தியோடு பாஹ்ய விஷயானுபவத்தில் ஆசையுள்ள மனமுடையவனாய் அதற்கான கிரியைகளையே எப்போதும் செய்துக்கொண் டிருப்பவனுக்கு எவ்வாறு திரிசியத்தை யகற்றக்கூடும? கூடாதாகலின், ஸர்வ, தர்ப, கர்ம, விஷயங்களையும் துறந்து தத்வ க்ஞனாய், நிரந்தர மாத்ம நிஷ்டாபரனாய், சதானந்தத்தி லாசக்தியுள்ள மனதுடையவனுக்கே பிரயத்னத்தால் திருசிய நீக்கங்கூடும். இவ்வாறு திரிசியத்தை நீக்கி சந்ததமும் சர்வாத்ம பாவம் சித்தித்தற் பொருட்டே 'சாந்தோதாந்த:' எனும் சுருதியானது சாந்தராயுள்ள யதிகட்கு சிரவணாதி கர்மஞ், செய்தபின் சர்வதா நிர்விகற்ப சமாதியை விதிக்கின்றது. ஆதலால் அந்நிச்சல நிர்விகற்ப சமாதி யடைந்தவனன்றி அனந்தகோடி ஜன்மாந்தர வாசனை யுள்ளவன் எவ்வித பண்டிதனாயினும் அகங்காராதி திருசிய நாசஞ்செய்ய ஒருபோதும் சக்கியமாகாது.

ஆவரண சக்தியின் பலத்தினால் விக்ஷேப சக்தியானது அக்ஞானகின்ற புருஷனை மோக காரணமாயுள்ள இவ்வகங்காரத்தோடு கூட்டி வைத்து அதனது குணங்க

ளால் விருதாவாய்ப் பொய்போ லாட்டி வைக்கின்றதா லும்,இவ்வாவரணம் நசிக்கின் ஆத்மா சம்சயாதிப் பிரதி பந்த ரகிதமாய் சுயம் பிரகாசிக்கும், விக்ஷேபமு மில்லா மற் போம். இருக்கினும் சுத்தப் பொய்யாகவே தோற் றிக்கொண்டிருக்கு மாதலாலும், இவ்வாவரணம் நசியா விடின் விக்ஷேபமு நசியா தாதலாலும், க்ஷீர ஜல விபா கம் போலகிருக், திருசிய விபாகத்திலேயே அவ்வாவர ணம் நசிக்கு மாதலாலும், ஸ்பஷ்டமான ஞானத்தால் பிறந்த நல்ல விவேகமே திருக் (ஆன்மா), திரிசிய (அனா ன்மா)ங்களை நன்றாய்ப் பிரித்து அவித்யா காரிய மோக ரூப பந்தத்தைக் கெடுக்கு மாதலாலும், விவேகியாயுள்ள புருஷன் 'அவித்தையா லுண்டான புத்தி தானே அய அக்கினி சம்பந்தம்போல சதரூப ஆத்மாவோடு மித்யா தாதாத்மிய முற்று ஞாதுரு, ஞான, ஞேயப பிரபஞ்சா காரமாய் விஜிருமபிக்தலின் சித்தப் பிரமண, மனோரத, சொப்பன மிவைகளிற் போலக் காணப்படு மவை அசத் யமேயாவதோடு பிராகிருதி விகாரமான இவ்வகங்காராதி தேகாந்தமா யுள்ளவையும், மற்றுந் திருசியமாயுள்ள சர்வ விஷயங்களும க்ஷணத்தில் நாசு விகார முறுவன; சத்திய ஆத்மாவோ ஓர்காலும விகார முறாது. சத சத் விலக்ஷணமாய், புத்தியாதி சாக்ஷியாய் 'அகம்', பத லக்ஷ்யார்த்தமா யிருக்கும் இவ்வேக நித்தியாத்வைத அகண்ட ஞான பிரத்தியக் காத்மா, ஸதானந்தகன பர மாத்மாவே' என்றிவ்வாறு விவேகத்தால் சத்ய (ஆன்மா), அசத்தியங் (அனாத்மாக)களைப் பகுத்து அதில் சத்திய மான ஆத்மாவை நிச்சயித்தூத தன் ஞான திருஷ்டியால் 'இந்த நானே அகண்ட ஞான பரப்பிரஹ்ம சொரூபம்' என் றனுபவமாய்க் காணுந் தன் னாத்ம தரிசனத்தால், ஆவரணமும், மித்யா ஞானமும், விக்ஷேபத்தால் வந்த துக்கமனைத்தும் ரஜ்ஜு தரிசனத்தில் நிவிர்த்தி யாவதைப் போல நிவிர்த்தியாகலின்,இவற்றில் நின்றும் முக்தனாய்த் தானே பரம உபசாந்தி யடைகின்றான். இங்ஙனம் நிர்வி

கற்ப சமாதியால் அத்வைதாத்மாவை எப்போது தரிசிக்கின்றானோ? அப்போது தான் அக்ஞானமும், அதனது காரிய ஹிருதயக் கிரந்தியும் நிச்சேஷமாய் நசிக்கும். இவ்வாறு பரஜீவைக்ய ஞானாக்கினியால் அவித்யாரண்யமானது சேஷமின்றி நசித்தபின் அத்வைதாத்ம ரூபமடைந்துள்ள அம்முக்தனுக்குப் பவபீஜம் வேறே திருக்கின்றது? இன்மையின் புனா ஜன்ம மரண ரூப சம்சாரமின்றாம். ஆதலின் விவேகியானவன் சம்சார பந்த மோக்ஷத்தின் பொருட்டு அவசியம் ஆத்ம தத்வத்தை யறிய வேண்டும்.

இந்நிர்விகற்ப பரமாத்வைதாத்மாவில் புத்தியின் தோஷத்தாலேயே தோன்றும், நீ, நான், இது முதலிய கற்பனா விகற்பங்களனைத்தும் சமாதியில் பிரஹ்மானுபவத்தாலபாவமாம். அன்றி உபாதி பேதத்தால் பின்னனாய்க் காணப்படுந் தானே உபாதியற்றால் ஏகனாய்ப் பிரகாசித்தலின், இவ்விகற்போபாதி லயித்தற் பொருட்டு சதா சமாதி நிஷ்டனா யிருத்தல் வேண்டும். இவ்வேக நிஷ்டையால் பிரஹ்மத்தி லாசக்தியுள்ள புருஷன் அப்பிரஹ்மத்தை நிச்சலமா யெப்போதும் தியானிக்கும் பிரஹ்மானுசந்தான பலத்தால் புழுவானது சர்வ காரியங்களையும் விட்டுக் குளவியைத் தானே சதா தியானித்துக் குளவியே யாவதுபோல அப்பரமாத்ம சொரூபமே யாகிறான். இங்ஙனம் நிரந்தரம் செய்யும் பிரஹ்மாப்பியாச பலத்தால் புடம் வைத்தலால் களங்கமற்று சுத்தமான தன் சுபாவ குணத்தையடையும் சொர்ணம்போல, சத்வ, ரஜஸ், தமோ குணங்களாகிற மலத்தை விட்டுத் தன் சுத்தமான சுபாவமுற் றிவ்வாறு பரிபக்குவமான மனதானது எப்போது பிரஹ்மத்தில் லீனமா (அப்பினுப்பென அம்மயமாய் லயிக்)கின்றதோ? அப்போது தான் அத்வைதானந்த ரசானுபவத்திற் கேதுவான நிர்விகற்ப சமாதி ஸித்தியாகும். அச்சமாதியால் ஸமஸ்த வாச

ஞக் கிரந்தியும் ஸர்வ கர்மங்களும் நசிப்பதோடு தன் பிர யத்நமின்றியே உள்ளிலும், வெளியிலும், எவ்விடத்தும், எக்காலத்தும்சொரூபப்பிரகாசம் சுயமேயனுபவமாகும். இவ்வாறு சமாதியா லதி சூக்ஷ்மமான விருத்தி ஒன்றால் அவ்வதி சூக்ஷ்மப் பிரஹ்மம்,அதி சூக்ஷ்ம புத்திமான்களா லனுபவமா யறியப்படுமே யல்லாமல், ஸ்தூல திருஷ்டி யால் அறிவதற் கெவராலும் சக்கிய மாகாது. அங்ஙனமே சாந்தி, தாந்தி, உபரதி, திதிக்ஷை யோடுங்கூடின யதியானவன் சதா சமாதி நிஷ்டையால் தன் சர்வாத்ம பாவமடைந்து அவித்யாந்த காரத்தாலுண்டான ஸமஸ்த விகற்பங்களையு மகற்றி நிஷ்கிரிய நிர்விகற்பனாய் பிரஹ்மா காரமாகவே யெப்போதும் சுகிப்பன். இவ்வாறு சப்தாதி பாகிய விஷயங்கள் சுரோத்திராதி இந்திரியங்கள், மன மிவற்றைத் தானாகிற ஞானாத்மாவில் பிரவிலாபித்து நிர்விகற்ப சமாதி யடைந்தவர் எவரோ? அவர்களே சம்சார பாச பந்தத்தினின்று முக்தராவரன்றிப் பரோக்ஷ ஞானம் பேசு மேனை யோர் ஒருபோதும் முக்தராகார். இந்நிர்விகற்ப சமாதி யொன்றால் நிச்சயமாக பிரஹ்ம சொரூபத்தைப் பிரதிபந்தமின்றி ஸ்பஷ்டமா யறியலாம். அஃதின்றேல் சதா மன விருத்தி சஞ்சலிப்பதால் இதர விருத்திகளைச் சாரும். ஆதலால் இந்திரிய, மனதுகளை யடக்கி சந்ததமும் நின்னாத்மாவில் நிஷ்டையுள்ளவனாய் அவ்வேகாத்ம தரிசனத்தால் காரிய ஸஹித அவித்தியாந்த காரத்தை யசேடம் நாசஞ்செய்து அவ்வாத்மாவாகவே எப்போது மிருப்பாயாக. சிரவணத்தில் மனனம் நூறு மடங்கும், அதில் நிதித்தியாசனம் லக்ஷம் பங்கும் பலாதிக்ய முள்ளதாம். நிர்விகற்ப சமாதியால் பெறும் பலத்திற் கோரளவே யின்றாம்.

இச்சமாதி யோகத்திற்கு வாக்கு மௌனம்,அபரிக்கிரகம் (ஏதும் வாங்காமை), நிராசை, கிரியை யின்மை, எப்போதும் ஏகாந்த வாசம், என்னு மிவை யெல்லாம்

ஆரம்ப மார்க்கமாம். ஏகாந்த வாசத்தால் இந்திரிய மடங்க, அதனால் மனமடங்க, அம்மன நிரோதத்தால் அஹமாதி வாசனையற்று யோகியானவன் சதா நிச்சலப் பிரஹ்மானந்த ரசானுபவ முறுவதால் யோகி யெப்போதும் தன் பிரயத்தனத்தால் சித்த நிரோதமே செய்ய வேண்டும். முன்னம் வாக்கை மனதிலும், மனதை புத்தியிலும், அப்புத்தியை சாக்ஷியிலும் அடக்கி அச்சாக்ஷியை பரிபூர்ண நிர்விகற்ப பிரஹ்மமாக அறிவதால் பரம சாந்தி யடைவாயாக. தேக, இந்திரிய, பிராண, மனோ புத்தியாதிகளில் சித்தமானது எவ்வுபாதியுடன் சேருமோ, யோகியும் அம்மயமேயாய் சுகமுறுன். ஆதலால் அச்சித்த நிவிருத்தியின் பொருட்டு அவை யனைத்தையு மகற்றிய பிரஹ்மத்தில் சாந்தி யுறுவதே சதானந்தமாம்.

விரக்தியுள்ளவனே மோக்ஷாபேக்ஷையால் பிரஹ்ம நிஷ்டையை யடைந்து அகங்காராதிகளோடுள்ள அகபபற்றையும் பாகிய விஷயங்களோடுள்ள புறப்பற்றையும் ஒழிக்க சமர்த்த முள்ளவனாகையால் அவனுக்கே அகத்துறவு, புறத்துறவு இரண்டும் ஸித்திக்கும். அன்றி அத்தியந்த வைராக்கியமுள்ள விரக்தனே சமாதியையும், சமாதியுற்றவன் திட ஞானத்தையும், அந்தத் தத்துவ ஞானி முக்தியையும், முக்தன் நித்தியானந்தத்தையும் அடைதலின், மோக்ஷானந்தத்தையக்கூடி சுக மனுபவிக்க விரக்தியே முக்கிய மார்க்கம். இதனையன்றி சுக மடைவிக்கும் காரணம் எங்குங் காணேம். இவ்வைராக்கியமானது அதி சுத்த ஆத்ம ஞானத்தோடு சேர்ந்தால் அவசியம் மோக்ஷ சாம்ராஜ்ய சுக மளிக்கும். பக்ஷிக்குள்ள பக்ஷத்துவயம்போல மோக்ஷ உப்பரிகை (மாடி)யி லேறப் புருஷனுக்கு அத்தியாவசியமான வைராக்கியம், ஞானம் என்னு மிரண்டில் ஒன்றின்றேனும் முக்தி சித்தியாது. ஆதலின் நாச ஏதுவான விஷசம விஷயத்திலுள்ள ஆசையை யறுத்து ஜாதி, குல, ஆசிரமத்தில் அபிமானத்தையும் சர்வ கர்மங்களை

யும் தூரத் தள்ளி இவ்வஸத்திய தேகாதிகளில் அகம் புத்தியை விட்டு வாஸ்தவத்தில் நீ சாக்ஷியாய், நிர்மலாத்வைதப் பிரஹ்மமாகவே யிருக்கிறா யாதலால் உன்னாத்மாவிலேயே சதா நாட்டம் வைத்திரு.

ஸர்வ சாக்ஷியாய் சுயஞ்ஜோதியாயுள்ள இந்தப் பிரஹ்ம ரூபாத்மாவானது விக்ஞான மயகோசத்தில் 'அஹம், அஹம்' எனவே யனவரதம பிரகாசிக்கும் பஞ்சகோச விலக்ஷணமாய் 'அகம்' அனுபவத்தால் லக்ஷிதமான நித்யாபரோக்ஷ ஆத்ம சொரூப மாத்ரமாய் விளங்கும் இந்த லக்ஷியப் பிரஹ்மத்தில் ஹிருதயத்தை ஸ்திரமா யிருத்தி, பாகியேந்திரியங்களை யதனதன் கோளக (ஸ்தான)த்திலேயே யமர்த்திச், சரீரத்தை யசையாமல், அதில் உதாஸீன புத்தியோடும் 'அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி, பிரஹ்மைவாஹம்' என்னும் இதர விஜாதீய விருத்தியின்றிய பிரஹ்மாத்மைக்கிய அகண்டாகார தன்மயாவச்சின்ன சஜாதீய விருத்திப் பழக்கத்தால் மனதை மெல்ல மெல்ல நிச்சலமாக்கி, ஆத்மபரைக்கிய பூர்ணானுபவத்தை நன்றா யறிந்தவனாய், அப்பிரஹ்மானந்த ரசத்தை சதா காலமும் சந்தோஷமாய்ப் பானம் பண்ணு. துச்சமாயுள்ள மற்ற தேகாதி யனாத்மப் பிரபஞ்ச சிந்தனையால் என்ன பிரயோஜனம்? ஆதலால் சர்வ துக்க காரணமாய் ஹீனமான இவ்வனாத்ம சிந்தனையை விட்டுத் தானா யிருக்கும் ஆனந்தாத்மாவை 'நான்' என திடமா யறிந்து, அகங்காராதிகளில் அஹம் புத்தியை யகற்றி கட, படாதிகளிற்போ லவற்றிலுதாசினனாய் மோக்ஷ ஏதுவான ஆத்ம சிந்தனையே அனிசம் செய்வாயாக.

கடம், குசூலம் (குதிர்), ஊசி முதலானபின் னுபாதி யறின், ஆகாசம் ஒன்றா யிருத்தல்போலும், ஒன்றில் பிராந்தியால் கற்பிக்கப்பட்ட வஸ்து பிராந்தி நாசத்தில் ரஜ்ஜு—ஸர்ப்பம்போல் அதில் வேறாகாது அவ்வஸ்துவே யாதல் போலும், ஜலத்தில் பின்னமாய்த்தோன்றும் அலை, நுரை,

குமிழி, சுழி முதலியன, விசாரிக்கில் ஒரே ஜல மயமா யிருத்தல்போலும், கட, கலச, கும்பாதிகள் மண்ணினும் பின்னமாகாது அம்மண்ணே யாதல்போலும், தன் அக் ஞான கற்பிதமான தேக, இந்திரிய, பிராண, மன, அகங் காராதி பின்ன வுபாதிகளற்று மகா காசம்போலேக பூர் ணமாய் விளங்கும் சச்சிதானந்த பரிசுத்தப் பிரஹ்ம ரூபாத்மாவில், மாயா மத்யத்தைப் பானம்பண்ணி அம் மயக்கத்தால் மயங்கியுள்ள மூடர்கள் நான், நீ, அதுவெ னப் பலவிதமாய்க் கண்டு பிதற்றும் பிராந்தி கற்பித தேகாதி அகங்காராந்தமும், மற்றும் மனோ வாக்கா லறி யப்படும் சுத்த மித்தையான பிரஹ்மாதி ஸ்தம் பாந்த மாய்க் காணப்பட்ட ஜகமனைத்தும் அவ்வாத்மாவினும் பின்ன மாகாது பிரகிருதி விலக்ஷண அசசதரூப ஆத் மாவே யாதலால், அகண்டைகரச சித்ரூப பரமாத்மா வானா தானே கிழக்கு, மேற்கு, தெற்கு, வடக்கு, உள், வெளி, மேல், கீழ் எங்குமா யிருப்பதன்றி, பிரஹ்மா, விஷ்ணு, சிவன், இந்திரன், தேவர், மனிதர், முதல் மற் றெல்லாமுமாம். ஜாஸ்தி சொல்வானேன்? சுருதியே மித்யாத்யாசத்தை நீக்க 'துவைதமே யில்லை' யென்றும், 'ஏகமே வாத்வைதம் பிரஹ்மம்' என்றும் சொல்வதால ஈசுவரனும், ஜீவர்களும், பரமாணு பரியந்த ஜகத்தும் பிரஹ்ம மாத்ரமே யாம். ஆகாசம்போல நிர்மலமாய், பாஹ்யாந்தரமின்றி நிர்விகற்ப, நிர்விகார, நிச்சல, நிரவதி (எல்லையற்ற) நிர்ப்பின்ன அத்வைதப் பிரஹ்மமே தானு மாம். இனி யறிய வேண்டுவதென்ன இருக்கிறது? 'புரு ஷன் சவ் மயமான தேகத்தை நான் என்றறியும் வரை அசுத்தனாய், ஜனன, மரண, வியாதி முதலிய நானாவித துக்கங்கட்கே யிடமாவன்' என்றும் தன்னில் பிராந்தி யால் கற்பிக்கப்பட்டுத் தோற்றும் சர்வ வஸ்துக்களையும் நீக்கித் தன்னை யதி சுத்த அசல சிவமயமாய் அறியும் போது தானே நிஷ்கிரிய 'பூர்ணாத்வைத பரப் பிரஹ்ம மாய் விளக்குவன்' என்றும் சுருதி யுரைப்பதன்றி, இந்

தப் பிரஹ்மமை வாஹம்' என்னும் மகத் ஞானமுற்ற ஞானிகளும் பாகிய முற்றும் விட்டு சச்சிதானந்த, ஏகரசப், பிரஹ்மமாகவே பிரகாசிப்ப துண்மை யாதலால் நீயும் மல மயமான இஸ்தூல தேகத்திலும், வாயுவைப்போல் சலிக்கும் லிங்க தேகத்திலும் நான் என்னும் ஆத்மாபிமானம் விட்டு வேதங்களால் ஸ்துதிக்கப்பட்ட 'நித்யானந்த சொரூபமே தான்' என்று சலிப்பின்றிப் பரிசயித்து அப்பிரஹ்மாகாரமாகவே யெப்போது மிரு.

'துவைதமே மாயாமாத்ரம் அத்வைதமே பரமார்த்தம்' என்று சுருதியே நேரா யுரைப்பதாலும், சித்தத்தாற் கற்பிக்கப்பட்ட பேத விகற்பங்கள் சித்தம் லயித்து சுக மயமாயுள்ள சுழுபதியிலேயே யில்லாமை யனுபவமாதலாலும், சர்ப்பம், ஜலம் முதலிய கற்பித வஸ்துக்கள் காலத் திரயத்திலும் வேறின்றி, அதிஷ்டான ரஜ்ஜு, மருபூமி முதலனவே யிருப்பதை விவேகிகள் காண்டலாலும், மனோ விருத்தி யாத்மாகாரமாய் நிருவிகற்ப பரமாத்மாவில் சமாதி யுற்றககால விகற்ப மொன்றுமே காணாமையாலும், மனோ பிராந்தியால பிரபஞ்ச ரூபமாய்க் காணப்பட்ட இவ்விகற்ப ஜாலங்கள், உண்மை யுணருங்கால், சத்தியமின்றி அசத்தியமாய் பிரஹ்ம மாத்ரமே யிருப்பதால் ஞாதிரு, ஞான, ஞேய சூன்யமாய் தேஜசில் இருட்டுப்போல விகற்பப பிராந்திக்கு மூல காரணமான அக்ஞானாந்தகாரம லயிக்கு மிடமாய், கற்பாந்த சமுத்திரம் போலேகபரிபூர்ணமாய் நிறைந்துள்ள நிர்மல, நிஷ்கிரிய, நிர்விசேஷ, நிர்விகார, நிராகார, அத்வைதப் பிரஹ்ம வஸ்துவில், பேத மென்னும பேச்சுக்கே யிடமில்லாத போது பேதம் எங்கிருக்கும்? அன்றி நித்திய ஞானனந்த, நிருபம, நிச்சங்க, நிஷ்கள, நிஷ்கிரிய, நிர்விகற்ப, நிர்க்குண, நிர்விகார, நிரூப, நிர்நாமமாய், பந்தமில் நித்ய

முக்தமாய், ஆகாச சமானமாய், சமான ரஹிதமாய், பிரகிருதி, விகிருதி (காரியம்) அற்றதாய், பாவனாதீதமாய், வேதாந்தப் பிரமாணத்தால் ஸித்திப்பதாய், ஹிருதயத்தி லாவிர்ப்பவிப்பதாய், சதா 'அகம்' என்னு மனுபவசொரூபமாய், ஜன்ம ஜரா மரண சூன்யமாய், சாசுவதமாய், சாந்தமாய், சமரசமாய், எல்லையற்று அபாரமாய், நிஸ்தரங்க சமுத்திரம்போல் நிறைந்துள்ள ஏக பரிபூர்ணப் பிரஹ்மத்தை ஞானியும் சமாதியின்கண், ஹிருதயத்தில் 'அகம்' எனவே யபரோக்ஷமா யனுபவிப்பதால் மீண்டும் சம்சார மார்க்கததிற் செல்லா திருத்தற்பொருட்டு ஹிருதயத்தில் தன் மயமாய்ப் பிரகாசிக்கும் சர்வோபாதிகளு மற்ற சச்சிதானந தாத்வைதப் பிரஹ்ம பாவனையால் நிர்விகற்ப சமாதியுற்று பிராந்தி காரணமான சித்தத்தை நாசமாக்கி பவதுக்க ஆஸ்பத (இருப்பிட)மான ஹிருதய பந்தத்தை பேதிதது (பிளந்து) அகண்டானந்த வைபவ ஆத்மானுபவ முற்றவனாய், அதி துர்லபமாய்க் கிடைதத புருஷ ஜன்மத்தை சபல மாக்குவானாக. பிராரப்த பலகால புருஷனது சாயையைப்போலத் தோற்றன் மாத்திரமாக விளங்கும் சரீரத்தைப் பிணம்போ லதி தூரத்தி லறிவாலகற்றி, அகண்டானந்த ஆத்மாவைத் தானாக வறிந்து. அந்த சத்ரூப நிர்விகற்பப் பிரஹ்மாக்கினியில் தேகாதி பின்னோபாதிகளை சமூலம் தகித்து, அவ்வானந்தோப் பிரஹ்மத்தில் லயித்த சித்தனாய், நித்திய ஞானானந்தபப் பிரஹ்ம மாத்திரமா யிருக்கும் மகாத்மாவாய், தத்வ ஞானியாய், ஜீவன் முக்தனாயுள்ள யோகியானவன் அகம், புறமும் அவ்வகண்டானந்த ரஸத்தை யனுபவிப்பதேயன்றி யித்தேகத்தைப் பின்னும் எதனை யபேக்ஷித்து என் பொருட் டபிமானித்துப் போஷிக்கப் போகிறான்? பிராரப்த பாசத்தால் கட்டப்பட்ட இஃதிருந்தாலும் போனாலும் பசுவானது கழு

நதியிலுள்ள மாலையைப்போல லக்ஷியம் செய்யான். ஆத லால் நீயும், நித்திய சுத்த ஞானானந்தாத்மாவை யடைந்து, இந்த்ஜடமேனோபாதியை தூரத் தள்ளிவிடு. திரும்பி நினையாதே. வாந்தி செய்த வஸ்துவை யபேக்ஷிப்பது சங்கியமல்லவா? கானல் ஜல முதலியவற்றில் நிவிருத்தி, ப்ரவிருத்தியே ஞானாஞானங்களுக்குப் பலனாதல்போல, உத்தம ஞானத்திற்கு அசத்திய, துக்க நிவிருத்தி, நிரதிசயானந்த, சதா தானந்தவே தான் பரம சமான மிகுதானந்தம், இவை பிரயோஜனமாயும் அசத்திய துக்கரூப விஷய ப்ரவிருத்தியே அஞ்ஞானத்திற்குப் பயனாயும் இருத்தலால், ஞானமேபோல அஞ்ஞான ஹிருதயக் கிரந்தியை சமூலமறுத்துத்தீர்ந்த விஷயவாசனையின்றிய வித்வான், முன் பிராந்தி காலத்தில் செய்துவந்த நானாவித துச்சகாமங்களை எங்ஙனம் பின்னும் செய்வான்? பிரவிருத்திக்கு காரணமான விஷயவாசனை இருக்கின்றதா?

வைராக்கியத்திற்கு ஞானமும், ஞானத்திற்கு உபரதியும், உபரதிக்கு ஸ்வானந்தானுபவத்தா லுண்டாகும் உபசாந்தியும் பலனா யிருத்தலால், இவற்றில் மேன்மேலுள்ள சாதனங்கள் சித்தியாவிடின் பூர்வ பூர்வ சாதனங்கள் நிஷ்பலமாம். போக்கிய விஷய வாசனை பின்னுண்டாகாமை, வைராக்கியத்திற்கும்; தேகாதிகளில் அகம்பாவமென்னு மெழுமையாமை, ஞானத்திற்கும், நிரந்தரமாயிருத்தலால் ப்ரஹ்மத்தில் லீனமான மனோவிருத்தி மறுபடியும் வெளிப்படாமை, உபரதிக்கும் பரமாவதியாகும்.

ஆதலால் பிரஹ்மங்கட்கும், பிரபஞ்சப் பிரஹ்மத்திற்கும் உள்ள பேதப் புத்தியொன்றுமின்றி, சுருதி பலத்தால் 'தானே பிரஹ்மம்' என்றறிந்து, சுத்தமான பிரஹ்மாத்மைக்கிய ஏக பாவமுற்று நிர்விகல்ப சின்மாத்திர விருத்தியாகிய பிரக்ஞையை (சோரநாயகி, ஜார புருஷனிடத்தில்போல) பிரஹ்மத்தின்கண் திடமாய் வைத்து,

அதிலேயே லீன சித்தனாய், எப்போதும் பிரஹ்மாகார மாகவே யிருக்கு மதனால் பாஹ்ய விஷயங்கள் விடுபட்டு, சுழுப்த, பாலர்களைப்போல போக, போகங்களை யறியாதவனாய், நிஷ்கிரிய, நிர்விகாரனாய், நிராகார னாயும் பொருந்தி, ஜகத்தை மாயைபோல் மனதில் வைத்திருந்தாலும் பிறர் பார்வையில் ஜகத்தில் விளையாடு(வதுபோல்) ஸ்தூல சரீரத்தில் ஜாக்ரதும் தேகத்தில் ஸ்வப்னமும் போலே போல் தொடரும் தேகத்திலும், இந்திரியங்களிலும் இதர வஸ்துக்களிலும் அகம், மம பாவமில்லாத துதயனாய், சம்சார தோஷமும், விஷய வாசனையு மற்ற விவேகியாய், சித்த மிருந்தும் நிரசித்தனாய், சுகானந்தனாயும் நிஷ்களனாய், சென்ற, வருங் கால வஸ்து சிந்தனையின்றித் தற்கால மடைந்தவற்றில் பிரியா பிரிய மில்லாதவனாய், பிரஹ்மானந்த ரசானுபவத்தில் ஆசக்தியுள்ள மனதினால் பாகியாந்தர விஷய ஞான மில்லாதவனாய். ஞான பலத்தால், அன்யோன்ய விலக்ஷண முள்ள குண தோஷங்கள், இஷ்டா நிஷ்டங்கள், சாதுக்கள், துஷ்டர்களால் செய்யப்படும் பூஜாவமானங்கள், முதலிய த்வந்த்வங்களில் ஒரு விகாரமுமின்றி சமபாவ முள்ளவனாய், நதிப் பிரவாஹம் சமுத்திரத்தில் போவதைத் தன்னை யடைந்த விஷயங்கள் விகார முண்டாக்காது தன் மயமாகவே லயிக்கப் பெற்றவனாயுள்ள ஞானியான யதியே பேதமற்ற ஸ்திரப் பிரக்ஞனாகிய ஜீவன் முக்தன். அவனே யபாரமான புண்யத்தின் பலனை யனுபவிப்பவனும், பூஜ்யனுமாவன். இந்த ஞானிக்கு வஸ்துவின் ஏகத்வ ஞானத்தாலேயே சர்வ வாசனைகளும் நாச மடைந்ததால் பூர்வ வாசனா வேகத்தால் பின்னும் சம்சார முண்டென நினைக்கக் கூடாது. அதி காமுகனது மனதும் மாதா விடத்தில் போவதில்லை. அதுபோலப் பூர்ண பிரஹ்மானந்தானுபவ முள்ள இவனுக்கும் பூர்வம்போல திருசிய சம்சார மில்லவே யில்லை. இருந்தால் பிரஹ்மத்தை யறிந்த ஞானி யல்ல. பகிர் முகனே யாவன்.

'பிரஹ்மைவாஹம்' என்னும் ஞானாக்கினியால், ஸ்வப்னத்தில் செய்த புண்ய, பாபங்கள், விழித்தவர்க்கு ஸ்வர்க்க நரகப் பிராப்திக் கேதுவாகாது நசிப்பதுபோல் அனந்தகோடி கல்பமாய் ஆர்ஜ்ஜிக்கப்பட்ட சஞ்சித கர்மங்களும், ஆகாசம்போல் அசங்க உதாஸீனப் பிரஹ்மமாகத் தன்னை யறிந்ததால் கடாதிகளின் சங்கத்தால் ஆகாசத்தில் அவற்றிலுள்ள [illegible] வாசனைகள் பற்றாததுபோல ஆகாமிய கர்மங்களும், [illegible] தகிக்கப்பட்டு நாச மடைந்துவிடும். 'கர்மமுள்ள வரை பலனுமுண்டு, இன்றேல் இல்லை' என்னும் நியாயத்தால், காம ஜன்ய கதாதி பலனுமுள்ளவரை கர்மம் விடாததால், சதா சமாதி நிஷ்டனான ஞானிக்கு சில சமயம் பாக்ய பிரவிருத்தியும் பலானுபவமும் காணப்படலாம். வியாக்கிர (புலி) புத்தியால் விடப்பட்ட பாணம் பசுவென் றறியினும் நில்லாது லக்ஷ்யத்தை சேர்ந்தது விடுவதுபோல ஞானத்திற்குப்பூர்வமே யாரம்பித்த பிராரப்தகர்மமும் தன் பலனைக் கொடாது விடாததால் 'ஞானிக்குப் பிராரப்தம் மாத்ர முண்டு. அது அனுபவத்தாலேயே நாசமாம்' என்று சித்தாந்தத்தை ச்ருதி சொல்லுகிறது. சொப்பனம் கண்டு விழித்தவன், அசப்பியமான ஜ[illegible] விஷயானுபவத்தி லாசையும், அதில் [illegible] பிரதேசங்களிலும் [illegible] கண், [illegible] இது சொப்பன [illegible] யாயிருப்பன், சொப்பனப் பதார்த்தங்களை நீத்துவிட்டவ னன்று. அதுபோலவே பிரஹ்மாத்மைக்கிய மடைந்து இதரத [illegible] ஸ்மரணம்போல போஜன [illegible] செய்யும் [illegible] சங்கவிஹீன மேவலப் பிரஹ்மாகார [illegible] யென்று மிருக்கும் ஞானிகள் நிர்க்குணப் பிரஹ்மமே யாவதால் அவர்க்குத் திரிவிதமாயுள்ள கர்ம மறபமுமில்லையென்றால் பிராரப்தம் மாத்திர முண்டென்ப தெப்படி? நனவுற்றவர்க்குக் கனவுண்டா?

கர்ம நிர்மிதமான தேகத்திற் கனுசரித்து ஞானிக்குப் பிராரப்த முண்டென்னில்? தேகாத்ம புத்தி யிருக்கும வரை சித்தியாகு மது, அப்புத்தியை அடியோடு விட்டு 'அஜன், நித்யன், சாஸ்வதன்' என கருதி கூறும் கர்ம சூன்யமின்றி யறுதியான நிர்மல ஆத்மாகாரமா யிருக்கும ஞானிக்குப பிராரபத கல்பனை யெங்ஙன மிருக்கும? பிராந்தி கற்பித அசத்திய தேகத்திற்குப பிராரப்தந் தைக் கற்பிப்பதும் பிராந்தியே. கற்பித பதார்த்தம் எப படி வஸ்துவாய்ப் பிறந்திருந் திறக்கும்? இங்ஙனம எதற் கும் பிராரப்த மின்றெனின், சுருதியே கூறுவானேன்? எனின், ஞானத்தால் காரிய சகித அஞ்ஞானம நசித்த பின் ஞானிக்கு தேகாதி எங்ஙன மிருக்கும்? என்றிவ் வாறு சங்கை செய்யும் பிராந்தி யுற்ற மூடர்களுக்குச் சமாதானமாக சுருதியும் ஞானிக்கு மிதயா பிராரபதத் தை பாஹ்ய திருஷ்டியால ஏகதேசம் சொன்னதேயன்றி, ஞானிக்கு தேகாதிகள் சத்தியமாயுளது என் றங்கீகரிக் கச் சொல்லவில்லை. அவனது திருஷ்டியில் அத்யந்த ரகித, பரிபூர்ண, நித்ய, சதய, ஞான, ஆனந்தகன, அக் கிரிய, அவிகார, அப்பிரமேய, அனந்த, பிரத்தியக், ஏக ரசமாய், தள்ளவும் கொள்ளவுங் கூடாததாய், அதி சூக்ஷ மமாய், அகம்புற மெங்கும் நிறைந்து நிராதார, நிர்க் குண, நிரஞ்ஜன, நிஷ்கள, நிர்விகற்ப சத்தா மாத்ரமாய், இப்படிப்பட்டதென்று மனதால நிச்சயிக்கவும், வாக் கால் சொல்லவும் கூடாத, வாங்மன அகோசரமாயுள்ள ஸ்வத சித்த, சுத்தாத்விதீயப் பிரஹ்ம மொன்றே பிரகா சிக்கின்றது. இங்கு நானாவாய்த் தோன்றும பேதம் சொற்பம்போலும் இல்லவேயில்லை. இவ்வேக ஸ்வரூபத் தை, போகத்தையும், போகேச்சையையும் நீக்கி, சாந்தி, தாந்திகளோடுங்கூடினமகாத்மாக்களான யதிகள் ஆத்ம யோகத்தால் ஹிருதயத்தி லறிந்து, பரமானந்த முக்தி பெற்றனர். ஆதலால், புத்திரா! நீயும் தன் மயமான பரமானந்த பரமாத்மாவை, நிச்சல சமாதியா லுண்டா

கும் ஞான திருஷ்டியால் சம்சயமின்றிக் கண்டறியின், பின் சிரவணார்த்தத்தில் விகற்பமே யுண்டாகாது. அதனால் மனோ கற்பித பேத மோஹத்தை நீக்கி, ஞானியாய், முக்தனாய், கிருதார்த்தனாய் ஆகக்கடவாய், சுருதிகளைப் போலவே ஆசாரியரும் சாதாரணமாய் போதிப்பார். பந்தம், மோக்ஷம், பசி, திருப்தி, ரோகம், ஆரோக்கிய மிவற்றைத் தாங்களே யறிவர். மற்றோ ரனுமானிப்பர். அதுபோலப் பரமேசுவ ரானுக்கிரகத்தால் கிடைக்கும் தன் னனுபவத்தாலேயே விவேகி, பவசாகரத்தைக் கடக்க வேணடும். இங்ஙனம் தன் னக்ஞான கற்பித பந்தத்தின் மோக்ஷமுற்றார் சச்சிதானந் தாத்மாகார மாதலில சுருதி, யுக்தி, குருவசனம், அகத்திலுள்ள தன னனுபவம இவை பிரமாணங்களாம்.

(வேதாந்த சாஸ்திரங்களில் சாரமாய்க் கூறியுள்ள சுழுப்தி, ஸ்தாணுபோலுள்ள பிரஹ்மமாகிய என்னில் அன்யம்போலக் காணப்படு மனைத்தும் அணுவுமில்லை. இருப்பவன் நானே யெனப் பார்க்கும் வாத திருஷ்டி (1), சொப்பனம், இந்திர ஜாலம்போ லென்னி லன்யமாய்த் தோற்று மனைத்தும் மித்தை, நானே சத்தியன் எனக் காணும் மித்யா திருஷ்டி (2), சமுத்திரத்தில் பின்னம் போற் றோற்றும் பேனா, புத்புதம், தரங்காதி (நுரை, குமிழி, அலை) யனைத்தும் சமுத்திரமே யாதல்போலும், சொப்பனத்தில் காணப்படு மனைத்தும் அதனைக்காணும் புருஷனே யாதல்போலும், ஸமுத்திரம், புருஷன்போன்ற ஏகசிதாகாசமான என்னிடத்தில் அன்யம்போற் காணப்படு மனைத்தும் நானே யெனத் தன் மயமாய்ப் பார்க்கும் பிரவிலாப திருஷ்டி (3) என்னும் இம்மூன்றில் மனதிற் கிசைந்த எதனாலாவது திருசியத்தைத் தள்ளி, திருக்குருவமான அகண்ட நிர்மலாத்வைதப் பிரஹ்மத்தைத்தானாக அறிந்தவனே முக்தனாம். இம்மூன்றும் ஞான சாதனமே யாயினும் தன் மயமாய்க் காணும் பிரவிலாப திருஷ்டியே.

ஞானத்தில் சர்வோத்தம ஏதுவாம்).* அதனால் அகண்டாத்மாவாகிய தன்னைத் தன் னனுபவத்தா லறிந்து தன்மயமாய் எப்போதும் நிர்விகற்பனா யிருத்தல் வேண்டும். அதிகம் சொல்வானேன்? ஸகல ஜீவர்களும் பிரபஞ்சமும் பிரஹ்மமே. அகண்டாத்வைத அபரப்பிரஹ்மமா யிருத்தலே மோக்ஷம். சகல வேதாந்த சித்தாந்தத்தின் ரஹஸ்ய மிதுவே, அச்சுருதிகளே யிதிற் பிரமாணம்".

என்றுரைத்த குருவாக்கியத்தாலும், சுருதிப் பிரமாணத்தாலும், தன் யுக்தியாலும் ஆத்ம தத்துவ மறிந்து இந்திரியங்களை யடக்கி, ஏகாக்கிர சித்தனாய், அப்பரமாத்மாவின்கண் நிச்சல சமாதி நிஷ்டனாய்க் கொஞ்சக் கால மிருந்து பின்னெழுந்து குருவைப் பார்த்து, "குருவே! மகானுபாவா! அதிசாந்த மூர்த்தி! அசங்க நித்யாத்வைதானந்தரஸப் பிரஹ்ம சொரூபா! அபார கிருபா சாகரா! நமஸ்காரம். (என்று நமஸ்கரித்துச் சீடன் தன் னனுபவங் கூறுகின்றான்), தங்கள் கடாக்ஷமாகிற சந்திரிகையால் பவதாபத்தா லுண்டான சிரமந் தீர்ந்து க்ஷணத்தில் அத்வைதானந்த சாம்ராஜ்ய பதமடைந்தேன். பிரஹ்மாத்மைக்ய மறிந்ததனால் புத்தி கெட்டது, பிரவிருத்தியாவும் விட்டது. இதுவாமது இதுவல்லவென்றும் ஒன்றுந் தெரியவில்லை. சமுத்திரத்தில் சேர்ந்த ஆலங்கட்டியைப்போல் பிரஹ்மானந்த சமுத்திரத்தில் அம்சாம்ச லேசமேனுந் தங்காமல் புத்தி இன்னதென்றும் இவ்வளவென்றும் அறிதற் கசாத்தியமான அப்பிரஹ்மானந்த சாகரமேயாய் விட்டது. ஆ! ஆ! ஆனந்தாமிருதம் நிரம்பியுள்ள இப்பிரஹ்மானந்த சாகரத்தின் பெருமையை நினைப்ப தெப்படி? சொல்வ தெப்படி? இப்போது பார்த்த ஜகமனைத்தும் காணவே காணோமே! எங்கு போயிற்றோ? யாரால் நீங்கிற்றோ?

---

*இத்திருஷ்டாந்த திரயம் மூலத்திலில்லை தமிழ் புஸ்தகத்திலிருக்கின்றது.

எவ்விடத்தில் லயித்ததோ? இதென்ன ஆச்சரியம்! இவ்வகண்டானந்தம் பூர்ணமாயுள்ள பிரஹ்மானந்த மஹா சமுத்திரத்தில் தள்ளவும், கொள்ளவும், பார்க்கவும், கேட்கவும், அறியவும் அன்யமான விலக்ஷண பதார்த்தமே யிருக்கின்றதா? விலக்ஷணனாத் தத்தமாவான நானே யிருக்கிறேன். நான் அசங்கன்: ஸ்தூல, ஸூக்ஷ்ம தேக மில்லாதவன்: நாச ரஹிதன்: பரம சாந்தன்: அகர்த்தா: அபோக்தா: அவிகாரன் அக்கிரியன். திருஷ்டா, ச்ரோதா, வக்தா, கர்த்தா, போக்தா வல்லாதவன்: இது (அறிபடுபொருள்), அது (அறிபடாப்பொருள்), என்னும் பதார்த்தங்களாகாது, அவ்விரண்டையும் பிரகாசிப்பிப்பவன்: பாகியாந்தர சூன்யன்: சமான ரஹிதன்; புராண புருஷன் ஆறுதி: நான், நீ, இது, அது என்னுங் கற்பனையற்றவன்: ஸர்வ பூதங்களிலு மிருப்பவனும், அவற்றினுட்புறமும் ஏகரூபமாய் நிறைந்து அவற்றிற் கதிஷ்டான பூதனு மிருக்கப்பட்டவனும் நானே: பிரஹ்மாவும், விஷ்ணுவும், ருத்திரனும், ஈசனும், ஸதாசிவனும் நானே: நான் நிர்விகாரனாய் நித்ய, நிர்விகார சர்வ சாக்ஷியாய், எல்லையற்ற, நிரந்தர கேவல அகண்ட, பரிபூர்ண, சத்ய, ஞான, சுத்த, புத்த, முக்த பரமானந்த, ஏகரஸ, அத்விதீய பிரஹ்மமாக விளங்குகிறேன். (முன் கூறிய 'இது' என்று சொல்லப்படுவது, தோற்றப்பொருள்களாய்க் காணப்பட்ட விஷயத்தால் [illegible] போல [illegible] நானே [illegible].

அகண்டானந்த நானெவ்வாறு மாயையாகிய வாயுவேசத்தால் மாறுகோலான பிரபஞ்ச அலைகள் உதித்தொடுங்கிமறையு மென்கின்றனர்? அநேக தோஷங்களால் தூஷிக்கப்பட்ட ஜடங்கள் தமது பிராந்தியால் காணப்படும் தோற்றப் பாவங்களே, ரூப, பேதமற்ற காலத்தில் கல்ப, வருஷ, அயன, ருதுவாதிகளைக் கற்பிப்பதுபோல, நிஷ்கள, நிர்விகற்பனான என்னிடத்திலும் கற்பிக்கின்றனர். அதனால், கானல் ஜலப் பிரவாகத்தால மருபூமி யீரமாகாததுபோல, அதிஷ்டானமாய்,

ஆகாசம்போ லெவற்றினும் பற்றாது, ஆதித்தன்போல பிரகாசிக்கப்பட்டவைகளுக்கு விலக்ஷணனும், பர்வதம் போல நிச்சலனும், சமுத்திரம்போல அபாரனுமான எனக்கு ஒரு ஆனியுமில்லை. மேக சம்பந்த முறாத ஆகாசத்தைப்போல எனக்கு தேக சம்பந்தமே யில்லையெனில் ஜாக்ர, சொப்பன, சுழுபதிகளான அதன் தர்ம மெப்படி யிருக்கும்? தேகாதி யுபாதிகளே வரும், போகும், கர்மஞ் செய்யும், அவற்றின் பலனை யனுபவிக்கும், பிறகிருந்து ஜீர்ணமாய் நசிக்கும், குல பர்வதம்போ லெப்போதும நிச்சலனாய், நிர்ப்பின்னனாய், இந்திரியம், சித்தம், ரூபம், விகாரம் இன்றி, ஆகாசம்போல நெருங்கி நிறைந்துள்ள பரிபூர்ணனான நான் கர்மம் செய்வ தெப்படி? எனக்குப் பிரவிருத்தி யேது? நிவிர்த்தி யேது? அக்கர்ம பலனான புண்ய, பாபங்கா னேது? நிழலை பற்றின சீதம், உஷ்ணம், நன்மை, தீமை, இவை யதற்கன்யனான புருஷனைச சிறிதும் சேராததுபோல எனக்கும் புண்ய, பாபமில்லை. சுருதியு மிங்ஙனமே சொல்லுகிறது. கிரக தர்ம மங்குள்ள தீபத்தை யடையாததுபோல திருசிய தர்மங்களொன்றும் அத்திருசிய விலக்ஷணமாயுள்ள, நிர்விகார, உதாஸீன சாக்ஷியான என்னை யடையாது. நான் சூரியன் கர்ம சாக்ஷியா யிருப்பதுபோலத் திருசியப் பிரபஞ்சத்திற்கு சாக்ஷியும், அக்கினி யிரும்பினைத் தகிப்பது போலப் பிரபஞ்சத்தி னுஸ்யூதனாய் அதனை விளக்குவிப்பவனும், ரஜ்ஜு ஸர்ப்பம்போலப் பொய்யாய்த் தோறறுமதற் கதிஷ்டானனுமா யிருக்கிறேன். சுயம் பிரகாச சொரூபனாகிய நான் ஒன்றைச் செய்பவன், செய்விப்பவன், புஜிப்பவன் புஜிப்பிப்பவன், காண்பவன், காண்பிப்பவனுமன்று. மூடர்கள் உபாதி சலனத்தால் சலிக்கும், சித்பிரதி பிம்ப சலனத்தை சித்ரூப ஆத்மாவி லேற்றி நான் கர்த்தா, போக்தா, கெட்டேன் என்பர். சூரியன் போல நிஷ்கிரியனாய், பிம்ப பூதமாயுள்ள ஆத்மாவாமெனக்கு அச்சிதா பாச தர்மங்க ளொன்றுமில்லை. இத்

நககப ஜலத்திலோ, ஸ்தலத்திலோ புரண்டு கிடக்கட்டும்.
உடல் தர்மங்கள் ஆகாசத்தைப்போல அதன் தர்மங்
களென்னைப் பற்றாது. கர்த்திருத்வ, போக்திருத்வ, கல
த்வ, ஜடத்துவ, மத்தத்துவ, பத்தத்துவ, முக்தத்து
வாதி புத்தி தர்மங்கள் கேவலாத்வைதப் பிரஹ்மமாகு
மென்னைத் தகிலலை. மேக ஜாலங்கள் ஆகாசத்தை ஸ்பரிசிக்க
முடியாததுபோலப் பத்து, பிராணிகளாயுண்டாகும் பிரகிருதி
தர்மங்களும் ஏக சிதாகாசமான என்னை ஸ்பரிசிக்காது.
பிரகிருதி முதல் ஸ்தூல பரியந்தமான இப்பிரபஞ்சமா
னதைப்போலத் தோற்ற மாத்திரமாய் எதில் விளங்குகிற
தோ சர்வாதாரமாய், சர்வத்தையும் பிரகாசிப்பிப்ப
தாய், சர்வாத்மாவாய், சர்வ காரணமாய், சர்வ வியாபி
யாய், சர்வ விலக்ஷணமாய், சர்வ சூன்யமாய், மாயா விசே
ஷங்களொன்றுமின்றிப் பிரத்யக்காய், ஸ்தூல புத்தி
யின் நுக்கியால் அறிதற்கரியதாய், ஆகார துலயமாய், ஆத்
ம தத்துவரஹிதமாய், அதிஸூக்ஷ்மமாய், நிச்சல, நிஷ்கள,
நிஷ்க்ரிய, நிர்விகல்பமாயுள்ள எதுவோ அந்த சுத்த,
கேவல, அகண்ட, நித்ய, சத்ய ஞான, அனந்த, ஆனந்த,
அத்விதீய பிரஹ்மமே நானாயிருக்கிறேன்.

ஸ்வாமீ! மாயையால் செய்யப்பட்ட ஜன்ம, ஜரா,
மரண சம்சார ரூப ஸ்வப்னத்தில் பிரமித்து, அதிலுள்ள
தாப ஜாலங்களால் கிலேச முற்று அகங்காரப் புலியால்
மிகவும் துன்ப மடைந்த என்னைக் கிருபையால் எழுப்பிப்
பரமானந்தத்தைத் தந்து ரக்ஷித்தீரல்லவா? மகானுபாவா!
தங்கள் கிருபாப் பிரஸாத மகிமையால் ஸ்வஸ்வரூப சாம்
ராஜ்ய பாக்கியம் என்னால் அடையப்பட்டதே! நானே
தன்யன்! கிருத கிருத்தியன்! பவபந்தத்தினின்றும் முக்தனா
ய், பரிபூர்ண நித்தியானந்த ஸ்வரூபமாய்ப் பிரகாசிக்
கின்றேன்!, ஆ! ஆ! எல்லாம் தங்கள் கிருபா வைபவம்.
தேசிகேந்திரா! பிரபஞ்ச மெல்லாமாய்ப் பிரகாசிக்கு

ஏக, நித்திய, போதானந்த ஸ்வரூபமான தங்கள் பாதாரவிந்தங்களுக்கு நமஸ்காரம்! நமஸ்காரம்! பின்னும் பின்னும் நமஸ்காரம்! எப்போதும் நமஸ்காரம்!'' ஏகாந்த தத்துவத்தை யறிந்து ஆத்மானந்த முற்று இவ்வாறு தன்னை நமஸ்கரித்த ஸத் சிஷ்யனைப் பார்த்து மகாத்மாவான ஆசாரியேந்திரர் ஸந்தோஷ ஹிருதயத்தோடு பின்னும் மகத்தான இவ்வசனங் கூறலாயினர்.—"நேத்திர முள்ளவனுக்கு ரூபமன்றிப் பார்க்க வேறில்லாதது போல பிரஹ்மவித்துக்கு நம் பிரஹ்மானுபவத்தை யன்றி புத்திக்கு விஷயம் வேறில்லாததாயும் ஸந்தோஷந்தரத் தக்கதாய்ப் பிரகாசிக்கும் பூர்ண சந்திரனை விட்டுச் சித்திர சந்திரனை யெவனும் நேசியாதது போல, இந்தப் பரமானந்த ரசானுபவத்தை விட்டு அசத்திய விஷயத்தில் எந்த வித்வானும் ரமியானாதலேனும், இவ்வசத்திய பதார்த்தானுபவத்தால் திருப்தி பிறப்பதுமின்று, துக்கமும் போகாததனாலும் ஸர்வப் பிரகாசகத்தாயும் தன்னில் தோன்றும் ஜகத்தைக் கற்பனையாய் ஏகமாய்ப் பிரகாசிக்கும் அத்தியாத்மவைபவ ஸ்வரூபமாகும் தன்னையே ஞான திருஷ்டியால் அதிசாந்த மனதோடு சதா பார்த்து, எப்போதும் அதிலே சிந்தித்து சதா ஆத்மநிஷ்டனாய்த் தன் அகண்டானந்த ரசானுபவத்திலேயே ரமிப்பவனாய், அதனாலேயே திருப்தனாய், நிர்விகல்ப, அகண்ட ஞானமாவில் ஆகாச பட்டணம் போலத் தோன்றும் விகற்ப ஏதுவான புத்தி, அந்தப் பிரஹ்மாகாரமாய்ச் ஸமமாவே யிருக்கும் நிரந்தரானந்த வஸ்துவான பரமசாந்தியடைந்து எப்போதும் மௌன முற்றவனாய் சுகமாய்க் காலந் தள்ளவேண்டும். வாசனைத்தே இவ்வுத்தம மௌனத்தையன்றி, ஆத்மாவை யறிந்த அகண்டானந்த மனுபவிக்கும் பிரஹ்மவித்துக்களான மகான்களுக்கு சதானந் தானுபவ ஹேது

அபரிச்சின்ன ஸ்திதியோடுங்கூடி யிவ்வாறு பிரஹ்மத்தை யறிந்த புத்தியானவன் ஆத்மாவிலேயே சதா ரமிப்பவனாய், போவான், வருவான், நிற்பான், இருப்பான், படுப்பான், இன்னும் செய்கைகளைச் செய்கிறவனாகவோ இஷ்டப் பிரகாரம் நடப்பான். அவனுக்கு தேசம், காலம், ஆசனம், திக்கு, யமாதி, லக்ஷ்ய திருஷ்டி, முதலிய வொன்றும் வேண்டியதில்லை. தன்னை யறிவதற்கு நியமங்களெதுக்கு? 'தேவதத்தன் நான்' என்றறிவதற்கு இதராபேக்ஷை யில்லாததுபோல 'பிரஹ்மமே நான்' என்றறிவதற்கு ஒரு அபேக்ஷையுமில்லை. 'இது குடம்' என்றறிவதற்கு சுத்தமான நேத்திரம் தவிர வேறு நியமம் வேண்டாததைப்போல, நித்ய சித்தமான இவ்வாகாரமும் மனோ விருத்தி சுத்தமாயிருந்தால் போதும் தானே பிரகாசிக்கின்றது. தேச, கால, சுத்தியாதியபேக்ஷையில்லை. சூரியப் பிரகாசத்தால் ஜகத் தோன்றுவதுபோல ஆத்மப் பிரகாசத்தால் சர்வ ஜகத்தும் பிரகாசிக்கின்றது. வேத, சாஸ்திர, புராண, விவித நூல்களும் பிரகாசிப்பதறிந்துகொண்டிருக்கும் ... துச்சமான மற்ற அஸத்ய அற்ப பதார்த்தங்களால் பிரயோஜனம்? இந்த பரமார்த்த ஸ்வரூபமாயிருக்கும் பரம், அனந்த சக்திகளோடுங்கூடி யவராலுமறியப்படாத ஆத்மாவாகிய 'அஹம்' என்னும் அனுபவ ஸ்வரூபமாய், இருந்தும் இவ்வாத்மாவையே உத்தமோத்தமமாகி பிரஹ்ம வித்துவானவன், பந்தத்தினின்றும் விடுபட்டு நிரந்தரானந்தானுபவ திருப்தனாய், அறியக்கூடாத லக்ஷணமுள்ளவனாய், அனுகூலப் பிரதிகூலமான விஷயங்களில் சந்தோஷ, விசனம், ஆசை, நிராசை, எதுவுமின்றி, பிரியாப்பிரியமையால் பொருந்தும் விஷயங்களை யெல்லாம் பாலன்போலனுபவித்து, பசி, தாகம், தேக பீடை யிவற்றை விட்டுப் பாலன் கிரீடா தத்பரனாய் சுகிப்பதுபோல, நிர்மம, நிரகங்காரனாய், சதா தன்

னிலேயே கிரீடித்துக்கொண்டும், தன்னிலேயே சுகித்துக் கொண்டு மிருப்பன். அகண்ட சிதம்பரத்தி லிருக்கு மவன், யாதொரு சிந்தனையும், தீனபாவமுமின்றி பிக்ஷை யெடுத்துண்டு, நதியாதி ஜலத்தைப் பானம் பண்ணி, தோய்த் துலர்த்தாத வஸ்திரம், வற்கலை (மர வுரி) தரித்து. அல்லது திகம்பரனாய், ஒரு நியமுமின்றி சுவதந்திரனாய், பாலர், பித்தர், பேயர்போலப் பூமியில சரிக்கினும் வேதாந்த வீதியில் சஞ்சரிப்பவனாய், பூ (பூமி) மெத்தையில் படுத்து, நிர்ப்பயனாய்க் காடு, சுடுகாடு முதலிய விடங்களிலாவது நித்திரை செய்துர், சதா பிரஹ்மத்திலேயே க்ரீடையுள்ளவனாய், ஸர்வாத்மாவாயுள்ள தான் இஷ்டப் பிரகாரம் எத்தனையோ ரூபந்தரித்து எதனையேயனுப அனுபவித்து ஓரிடம் மூடன், ஓரிடம் வித்வான், ஓரிடம் பிராந்தன், ஓரிடம் சாதகன், ஓரிடம் மகாராஜன், ஓரிடம் அஜகர (மலைப்பாம்பு) ஆசாரன், ஓரிடம் பூஜ்யன், ஓரிடம் நிந்தியன், என்ன ஒருவனை எங்கும் எவராலு மறியப் படாதவனாய் சஞ்சரிப்பவன். அவன் நிர்த்தனனாயினும் சதானந்தி: அசகாயனாயினும் அதி பலவான். புசியா திருப்பினும் நித்ய திருப்தன்: விஷமங்களில் சமதிருஷ்டியுள்ளவன்: ஒன்றைச் செய்யினும் செய்யாதவன்: புஜிக்கினும் புஜியாதவன்: சரீரியேனும் அசரீரி பரிச்சின்னனாயினும் பரிபூர்ணன்: இந்த சரீரமற்ற பரம விமுக்தப் பிரஹ்ம வித்தினை தேகாபிமானிகட்குள்ள பிரிய, அப்பிரிய, சுக, துக்க, சுப, அசுபங்க ளொன்றுமா ஸ்பரிசிகாது. சூரியன் ராகுவால் பிடிபடா திருக்கினும் பிடிபட்டதுபோலத் தோற்றலால் உண்மையறியா மூடர் தம் பிராந்தியால் 'சூரியன் பிடிபட்டான்' என்பதுபோல, தேகாதி பந்தமற்ற பிரஹ்மவித்தும் தேகிபோல தோற்றலால 'இவன் தேகி' என்று தம் மயக்கத்தால் கூறுவர். அதனுலுண்மையா யிவனுக் கொன்றுமில்லை. இத்தேக பந்தம் விட்

டிருக்கும முக்தனது தேகமும் பாம்பின் சட்டையைப் போலப் பிராணவாயுவா லங்கு மிங்குஞ்சரிக்கும். நதிப் பிரவாகத்தால் மேடு, பள்ளத்தை யடையும் தாருவைப் போல ஒவ்வோர் சமயம் பிராரப்தத்தால் முக்தன் தேக மும் போகத்தில் பொருந்தும். பிராரப்த கர்ம வாசனை களால் சம்சாரி தேகம்போலவே முக்தன் தேகமும் போகத்தில் பொருந்தினும் இவன் ஸாக்ஷிபோலவும் சக் கர மூலத்தைப்போலவும் சங்கற்ப, விகற்ப சூனியனாய், உதாசீனனாய், மௌனமாகவே யிருப்பன். இந்திரியங் களை விஷயங்களில் சேர்க்கான் அதில்நின்றும் பிரிக்கான். அக்கர்ம பலனையும் அகண்டானந்த ரச பானத்தால் மத் தனான அவன் சிறிது மடைய மாட்டான். லக்ஷியா லக்ஷியங்களை விட்டுக் கேவ லாத்மாவா யிருக்கும் அப் பிரஹ்ம வித்தானவன் சாக்ஷாத் பரமேசுவரனே ஸம்சய மில்லை.

ஒரு நடன் வேஷம் கொண்டபோதும், விட்டபோ தும் புருஷனை யாவதுபோல கிருத கிருத்தியனாய் தேகா தியுபாதிகளோடுங் கூடி ஜீவித்திருக்கும்போதே பிரஹ்மா காரமாய் சதா முக்தனான அந்தப் பிரஹ்மஞானி, உபாதி நாசத்திலும் பிரஹ்மா காரமேயாய் பிரஹ்மத்தையே யடைகின்றான். மரத்தின் பழுத்த இலையானது நதி, வாய்க்கால், வீதி, சிவாலயம் முதலிய எங்கு விழுந்தாலும் சுபாசுபம் மரத்திற் கின்மைபோல முன்னமே ஞானாக்கி னியால் நசிக்கப்பட்ட ஞானியின் தேகம் எவ்விடத்தில் விழுந்தாலும் இவனுக் கா (னி) யில்லை. பத்திர, புஷ்ப, பலாதிகள்போலத் தேகேந்திரியப் பிராண, புத்தியாதி யுபாதிகள் நசிக்குமேயன்றி மரம்போ லிருக்கும் சச்சிதா னந் தாத்மா ஒருபோதும் நாசமுறாது. சுருதியும் 'உபா தி, விகாரமுள்ளதற்கே நாசமென்றும், பிரஞ்ஞானகன

ஆத்மா, ஸத்யன், நாசரஹிதன்' என்றுங் கூறி யிருக்கிறது. பூர்ணாத்வைதானந்தப் பிரஹ்மமாய் சத்ரூபப் பிரஹ்மத்தில் நிஷ்டையுள்ள முனிக்கு, தோல், மாமிச, மல பிண்டமான தேகத்தை விடுக்க தேசகாலாதி யபேக்ஷையில்லை. என்னை? தேகத்தின் மோக்ஷ (நீக்க)மும், தண்ட, கமண்டலங்களின் மோக்ஷமும் மோக்ஷமன்று. அக்ஞான ஹிருதயக் கிரந்தியின் மோக்ஷமே, யதிகளுக்குச் சம்மதமான மோக்ஷமாம். கல், மரம், திருணம், தான்யம், பாய், படம், கடம், முதலியன தகிக்கப்பட்டு மண் மயமே யாதல்போல தேகாதி திருசியோபாதிகளனைத்தும் ஞானாக்கினியால் தகிக்கப்பட்டு ஞானாகாரமேயாய், ஆதித்தப் பிரகாசத்தில் அந்தகாரம்போலப் பிரஹ்மத்தில் லயமாகி விடும். கடமுடைந்தால் கடாகாசம் மகாகாச மாவதுபோல உபாதி நீங்கவே பாலில் பாலும், ஜலத்தில் ஜலமும், தைலத்தில் தைலமும், போல பிரஹ்மத்தின்கண், பிரஹ்மமாய் விளங்கும் ஜீவன் முக்தனாகிய ஞானியும் கலந்து அப்போது ஏகமாய்ப் பிரகாசிப்பன். இங்ஙனம் சின்மாத்திராகண்ட பிரஹ்ம பாவ முற்றிருக்கும் விதேக கைவல்ய மடைந்த யதி மீண்டு ஜனிப்பதேயில்லை. ஆத்மபர ஐக்கிய ஞானாக்கினியால் அவித்தையாதி தேஹகோபாதிகள் தகிக்கப்பட்டுப் பிரஹ்மாகாரமாகவே யிருக்கும் யதிக்கு புநர் ஜன்மம் எங்ஙனமுண்டாம்? மித்யா சர்ப்பத்தின் தோற்றமும், நாசமும் ரஜ்ஜுவில் உண்மையில் இல்லாதது போல, நாசரஹித, நித்ய, அசங்க, அத்வைத, கேவல, ஞான ஆத்மவஸ்துவில், உண்டு இல்லை யெனப்பட்டதெல்லாம் புத்தியின் தர்மங்களேயன்றி உண்மையிலில்லாமையின் அப்புத்திகற்பிதமாய் மேகத்தால்வந்த தன் நேத்திராவரணத்தை, யறியாதான் ஆதித்தனில் ஆரோபிப்பதுபோல மூடர்களால் விருத்திவாய் ஆரோபிக்கப்பட்ட மாயாகிருத பந்தமோக்ஷங்

களுமிலேவயில்லை பிரஹ்மத்திற்கன்ய மாயெதுவு மின்மை யின், ஆவரணசக்தியால் பந்தமென்றும், ஆவரண நாசத் தால் மோக்ஷமென்றும் சொல்லக்கூடாது. சொல்லின் அத்வைத ஹானியும் த்வைதட பிரஸக்தியும் சித்தியாகும். இது வேதங்களுக்கு ஸம்மதமாகாது. நிஷ்கள, நிர்மல, நிஷ்க்ரிய, நிரஞ்ஜனமாய், ஆகாசம்போலப் பூர்ணமா யிருக்கும் அவ்வதிசாந்த அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தில் கற் பனை யெங்கிருக்கும்? 'உத்பத்தியில்லை, நாசமில்லை, பந்த னில்லை, சாதகனில்லை, முமுக்ஷு இல்லை, முக்தனுமில்லை இதுவேபரமார்த்தம்' எனச் ச்ருதியும் கோஷிக்கின்றது. ஸகலவேதாந்தத்தின் சித்தாந்தமாய், ரகசியங்களிலதி ரஹஸ்யமான இது சிஷ்யனே என்னாலுனக்குத் தெரி விக்கப்பட்டது கலிதோஷாற்ற விரக்தனான முமுக்ஷு வைப்பலதரம் பரீக்ஷித்து நீயுமிதனை யுபதேசிப்பாயாக."

என்றிவ்வாறுரைத்த குருவசனத்தைக் கேட்ட சிஷ்யன் அநேகநமஸ்காரங்கள் செய்து குருவினுத்திரவு பெற்று ஆனந்தமாய்ப் போயினன். ஆசாரியரும் பிரஹ்மானந்த சமுத்திரத்தில் மூழ்கினவராய் ஜகத்தைப் பவித்திரமாக்கும் பொருட்டெங்கும் சஞ்சரித்தனர்.

இவ்விதமாய் முமுக்ஷுக்களுக்கு சுலபமாய் போத மாம் வண்ணம், குரு, சிஷ்ய ஸம்வாதமாய் ஆத்மலக்ஷண மறிவிக்கப்பட்டது. நிஷ்காம விஹிதகர்மத்தால் சமஸ்த சித்த தோஷங்களுமற்று சம்சார சுகவிரக்தராய், சாந்த சித்தராய், சுருதியை நம்பின முமுக்ஷுக்களாயுள்ள உத் தமயதிகள் ஹிதமான இவ்வுபதேசத்தை ஆதரிப்பார்க ளாக.

ஸம்சார கோரவனத்தில் தாபத்திரயமாகும் கடோர வெய்யிலாலுண்டான தாகதுக்கத்தால் மிகக்கிலேசமுற் று, ஜலாசையால் மருபூமியில் ப்ரமித்து அலைந்து கஷ்

படும் ஜீவர்கள் சுகமடையும் பொருட்டு, அதிசமீபத்தி லுள்ள அத்வயப் பிரஹ்மானந்த அமிருதசாகரத்தைத் தெரிவிக்க ஸ்ரீமத் ஜகத்குரு சங்கரபகவத் பாதாசாரியாளனுக்கிரகித்த சுகரமான இந்த 'விவேக சூடாமணி'க் கிரந்தமானது அகத்தியம் சாசுவத மோக்ஷானந்தத்தைக் கொடுக்கும் சமசயமேயில்லை. சுபம.

ஸ்ரீசங்கரபகவத்பாத
குருவாழ்க
ஸ்ரீவிவேக சூடாமணி
சமாப்தம்.
ஓம் தத்ஸத் பிரஹ்மார்ப்பணமஸ்து
ஹரி: ஓம்.

மகாமகோபாத்யாய, டா
உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்
அடையாறு, சென்னை-20.